

CÓ NHỮNG
BÀN TAY
KHÔNG
CHẠM ĐƯỢC
DẤU GẦN

MỤC LỤC

[Lời mở](#)

[Rối tơ lòng mùa giăng giăng cuộn nhớ](#)

[Đôi ngả chênh chao... bờ cỏ rồi](#)

[Em... Sầu vương tháng Chín](#)

*“Tuổi thanh xuân như một cơn mưa tuôn
ướt át vui buồn của một thời trẻ dại
nhưng sao ai rồi cũng muốn một lần quay lại
dù đã biết trước mọi điều?”*

Lời mưa

Có những mùa mưa ứ đầy trong mắt phố, có những ngày ta cũng thấy lòng mình chênh chao, không hẳn vui, không hẳn buồn, đó là những cảm xúc mơ hồ trôi đi trong mơ, lạc về một vùng quá vắng...

Ai rồi cũng muốn thản nhiên, an yên bước qua tất thảy. Tôi cũng muốn an yên sau những nỗi muộn phiền, đại khờ và nông nổi giữa lòng đời, lòng người bão nổi, chỉ muốn sống, cười, và muốn sống yêu thôi...

Những ngày sẽ trôi đi, những cơn mưa dầm dai dẳng cũng phải ráo tạnh, mùa đông dẫu lạnh thế nào thì trời cũng trở ấm... Nhưng, có những điều, dù đã qua đi, xa lắm, mà vẫn cứ âm ỉ nằm lại với lòng người và với thời gian...

Thực ra, mưa không bao giờ buồn! Có ai nhất định bảo: mưa phải buồn, còn nắng ắt hẳn vui?! Bởi chẳng, lúc mưa là lúc người ta thấy lòng mình chùng xuống, tĩnh lặng, chìm vào khoảng riêng tư của chính mình, mà nghĩ suy, mà hoài niệm, tìm kiếm lại một điều gì đó...

Mưa mùa này đi qua, mưa mùa khác lại đến, theo vòng tuần hoàn của tự nhiên, thế thôi! Sở dĩ mưa khiến người ta dễ cảm thấy cô độc, nhỏ nhoi, bởi trong khoảnh khắc cả bầu trời như ập xuống hàng triệu hạt nước kia chính là khoảnh khắc mà người ta cảm thấy lòng như muốn tan ra, hòa cả vào triệu triệu giọt trong veo chùng như đang rơi vô nghĩa, quá nhiều thứ hỗn độn, vội vã, chợt muốn giữ lại tất thảy cho riêng mình, mong đừng trôi đi...

Có đôi khi, tôi chỉ muốn một mình hòa vào cơn mưa ấy, nửa muốn quên, nửa muốn không! Giá mà chúng có thể cuốn đi điều không vui, cuốn đi bụi bặm, muộn phiền đang đóng lớp, chực rỉ sét bong tróc trong tim, để tất cả chỉ còn là những thứ trong trẻo, hồn nhiên và mới tinh tươm, như thế hôm qua, như vừa mới đây, như ngay khoảnh khắc này.

Khi nào mưa còn có thể khiến người ta lặng lẽ thở dài, khiến người ta ngồi thình thình mà nghe một bài hát cũ, nhớ về kỉ niệm cũ, thì khi đó, chúng ta biết mình còn sống có cảm xúc. Còn biết trái tim mình vẫn chưa rơi vào một vùng khô hạn, tù túng và ngột ngạt. Những cơn mưa còn hát, thì lòng mình vẫn còn thồn thức nhịp của những chênh vênh, để biết buồn, yêu và trân trọng tất cả mọi điều.

Rối tơ lòng mùa giăng giăng cuộn nhớ

"Những ngày gió đầy giăng trong mắt phố
em đã chờ để gặp một tình yêu
thế gian rộng, thiên hạ biết bao nhiêu
cần một người hiểu mình nhiều là đủ
Ngày lại ngày bay đi về phía cũ
em đã chờ cho tận đến mùa thu
tự hỏi mình những lí lẽ ngây ngô
chờ bao tháng, bao năm dài thì đủ?"

Có những yêu thương tưởng chừng là thật lòng, nhưng hóa ra chỉ là giả dối. Khi đó, thứ tổn thương không phải chỉ là một trái tim, một tấm lòng, mà còn là niềm tin cho cả quãng đời sau nữa. Vậy nên, nếu có thể đủ chân thành và đủ tình cảm, hãy nói yêu thương. Sau một lần đau, những vết thương lòng dễ trở thành nỗi ám ảnh khiến người ta trăn trở mãi. Nếu đủ chân thành, đủ yêu thương, hãy làm cho người mà bạn yêu hạnh phúc!

*Đừng làm cho ai đó đau khổ bởi những nông nổi, lầm lỗi của bản thân bạn,
vì họ không làm gì có lỗi cả!*

Cho những mùa mưa ta đi qua

Cho những mùa mưa ta đi qua
câu chuyện nhỏ từ hôm nào thành cũ
ngọn nến thắp trong tim cháy dở
giọt sấp thăng trầm đã phủ kín khát khao

Ta đã từng nói về một người nào
trong những bài thơ không đầu, không cuối
những con đường, hàng cây không tuổi
những nụ cười xanh rực ước ao

Ta đã từng kể về câu chuyện nào
nhẹ như gió, dịu dàng như cỏ
câu chuyện năm nào, khi ta còn nhỏ
đã từng mơ mình có thể bay

Rồi những mùa mưa lần lượt qua đây
những con người đi lần lượt như mây
ta đã chẳng giữ nổi bàn tay nào cả
những rong rêu theo mùa xanh trên đá
những vội vàng như lá trôi đi

Cho những mùa mưa ta đi qua
ngày đổ nắng bây giờ thành lạ
ta gieo mình giữa dòng phố xá
tìm những ánh nhìn có vẻ thân quen

Cho những mùa mưa sẽ lặng lẽ, bình yên
những thăng trầm rồi sẽ hiện như cỏ
ngọn nến trong tim hôm nào cháy dở
ta tìm về để tự thắp lên

Cho những mùa mưa đã ở lại trong tim
trong ảo ảnh về một miền đất hứa
có bông hoa đỏ lên như lửa
có nỗi buồn đã nguội thành tro
Cho những mùa mưa ta đi qua
những câu chuyện nhỏ từ hôm nào thành cũ...
ngọn cỏ biếc rồi sẽ bình yên ngủ
bức tranh mùa thu đã vẽ nét cuối cùng!

Những ô cửa mùa xuân

Em đi qua ô cửa của mùa xuân
ngày hừng nắng trên vai màu áo cũ
con én bên hiên không còn thiu thiu ngủ
một đóa hoa vàng đã thức ở ngoài sân...
Cánh chuồn kim run khẽ nỗi phân vân
bài thơ cũ từ mùa xuân năm trước
tuổi em vẫn xanh,
mái tóc em vẫn mượt
đôi mắt vẫn trong mách trước nỗi đợi chờ!
Tình yêu này có lẽ vẫn như thơ
mùa xuân vẫn chín trên cành hoa sân trước
trái tim son vẫn rộn ràng trong ngực
có kẻ vẫn yêu
vẫn thao thức
vẫn chờ!

Mùa hè khóc

Những buổi chiều thành phố òa lên khóc
mùa hạ bây giờ còn tấm tức hơn em

tình yêu đầu có vị của que kem
ngọt ngào lắm đâu biết rằng buốt lạnh
Có những bàn tay dễ dàng nắm được
là cũng dễ dàng một lúc buông rơi
hành trình này chưa khắc dấu nhiều nơi
mà kỉ niệm không rời, còn nước nở
Những buổi chiều thành phố cô đơn vờ
ánh đèn vàng rũ rượi rớt trên cao
em đã ước chúng là những vì sao
anh vẫn bảo khi cần, em hãy hái!
Có nhiều điều chỉ là hư vô mãi
dấu đôi lần muốn nắm được trong tay
em và tình yêu vẫn lảng lảng ở đây
ủ ảm mãi những ngày mùa hè khóc!

Tháng Bảy mùa mưa

Tháng Bảy mùa mưa
mây gục đầu xuống hàng cây mà khóc
những lối mòn trong kí ức em lở trôi như con dốc
tìm về cội nguồn một dấu chân quen
Tháng Bảy không bình yên
nhưng cái nhìn của bầu trời vẫn đứng đưng và hiền khô
đến lạ
gió vội vàng giục hàng cây trút lá
những cái rùng mình lạnh buốt thấu tim
Tháng Bảy lặng im
những con chim câu bay tìm chỗ trú
những con đẽ tơ về đêm không ngủ
ngậm ngon cỏ xanh còn ướt đẫm sương mù

Tháng Bảy của một gã khờ
nghêu ngao hát trên cánh đồng bất tận
xem gió trắng là bạn
mặc kệ sự đời...
Tháng Bảy đánh rơi
chiếc vòng tay có hình trái tim,
rơi vào kí ức
những đêm thao thức
nghe lạnh canh một tiếng chuông đồng
Tháng Bảy đợi mong
ông trời như trẻ con, ngày nào cũng gào lên mà khóc
mùa giăng giăng cuộn nhớ thương trên tóc
rối cả tơ lòng...

Thư tình tặng mùa thu

Người viết thư tình gửi tặng mùa thu
cả bầu trời là khu vườn lộng gió
có con đường nào xanh vàng hoa cỏ
có mùi hương nào vương lại lối đêm qua?

Người viết thư tình gửi một người ở xa
gương mặt chưa quen đi về qua lối lạ
sự tình cờ ngọt như hương cây lá
một đóa hoa vàng vừa mới nở sáng nay!

Người viết thư tình gửi về cơn gió bay
mùa xóa dấu chân trên lối đầy xác lá
những người đi qua, một lần rồi thành lạ
đợi ngày xanh kia gặp lại để bắt đầu!

Người viết rồi sẽ gửi chúng về đâu
những bức thư tới thiên đường nơi nhiều mùa ngơ ngác

chỉ một cái tên không bao giờ viết khác
ai sẽ đọc xong và gác lại bên lòng?
Những lá thư viết gửi lại hư không
trái tim ứ đầy mà dòng nào cũng trống!

Phải đi bao lần mới hết...

Phải đi bao nhiêu lần mới hết mùa thu
trái tim từ lâu là ngôi nhà không số
thương nhớ tích đầy như lũ chim gom cỏ về làm tổ
(mà ngôn từ của em chỉ là ô cửa nhỏ
không thể tỏ bày bằng một đôi lời...)

Mùa lá rừng từ độ biết đánh rơi
làm nắng đổ bên ngày rồi dịu tắt
những xốn xang từ đâu về giăng khắp
một chút men mang lòng bắt gặp lòng

Phải đi bao lần mới đến mùa đông
ai đứng đợi chút mong manh hơi ấm
khát một nụ hôn nhòa nhạt màu son đậm
ai sẽ cầm tay và kể chuyện đời thường?

Phải đi bao lần mới hết nhớ thương
mới quên những con đường từng đi về và gặp trong lòng
thành phố
từ độ người đi khuất xa nơi mùa gió
ta vẫn chờ trông trong những phút run lòng!

Phố

Phố vẫn đầy lên những mùa rêu
chân em bước nhưng bao điều để lại

có những tình yêu bắt đầu bằng thơ đại
rồi để dài thêm nỗi nhớ của tháng năm
Phố vẫn có bao người đi, ở
mùa vẫn năm đan chồng thêm lá đổ
có những đêm mưa, ánh đèn loang lổ
có những lời yêu chẳng kịp nói bao giờ
Phố của anh có chẳng những bất ngờ
cho em lót lá nằm chờ tình yêu chín
sao có những điều suốt đời người câm nín
sợ nói ra rồi sẽ biến mất đi ư?
Phố của anh nhòa nhạt cả trong mưa
anh im lặng và chưa bao giờ hứa
nếu sau này... không còn gặp lại nữa
những kẻ tay người còn vừa vịn tay em?

Mùa đã đi đâu?

(Mùa đã đi đâu lặng lẽ trong lòng phố
để chiều nay đây lá quên đổ trước thềm?)

Ta đã nghĩ rồi mình sẽ quên
tự nhủ bình yên không thuộc về mình nữa
giọt nước mắt đã rơi rồi tan vỡ
trên những tháng năm phủ kín bởi thăng trầm!

Mùa đã đi đâu từ dạo chẳng ghé thăm
hay mùa năm xuống và thì thầm cùng đất
mùa đã vắng im và trở thành xa khuất
nắng chiều nay đây cũng vội tắt bên lòng...
Mùa đã đi đâu những năm tháng không nhau
không ai kể, chuyện đời thường đánh mất
phố vẫn thênh thang,

nỗi cô đơn nhỏ chật
đưa bàn tay để tự siết tay mình...

Những lá thư gửi lại mùa hè

Những lá thư đã gửi lại mùa hè
anh có thể... hay sẽ rồi không đọc
em nghĩ về anh và đôi lần bật khóc
vẫn đinh ninh rằng: “Rồi anh sẽ hồi âm!”

Những cơn mưa rào như từng đợt viếng thăm
áo ạt đánh thức cũ mèm đang nằm xuống
những cánh thư xa gửi mùa hè muộn
như chuổi thanh âm cuộn trở để còn cào

Những lá thư đã gửi lại mùa hè
anh yên giấc và rồi quên đi nhé
em viết tháng năm đã chìm cùng tuổi trẻ
em viết yêu thương thở khẽ tự ru mình

Những lá thư sẽ nằm lại lặng thinh
câu chuyện tình yêu không ai nghe em kể
mùa hè cuối cùng vẫn đi qua như thế
em chỉ ước gì mình bé dại... quên đi!

Câu thơ nghiêng chiều giông bão

Những bài thơ nghiêng chiều giông bão
em viết cho ai hay cho nỗi thương mình
khi ngày sau đủ bình thản, lặng thinh
giông bão cũ có chẳng còn hằn vết?
Có những điều chúng mình không thể biết
ngay cả khi những tưởng hiểu đủ nhiều

chẳng dễ dàng lí giải được thương yêu
chẳng thể hiểu chưa xa mà đã nhớ!
Nếu ngày sau có nhiều điều tan vỡ
anh hãy tin đó chẳng phải tình cờ
dẫu chẳng mong vào những chuyện bất ngờ
vừa gần đây mà rời xa liền đây
(Em chỉ mong đời như những vệt mây
gom mưa đổ xuống lòng người khát cháy!)

Mây đã khóc trong lòng anh một ít
Sài Gòn đổ mưa
em đi về trong giấc mơ trưa
chiếc ô xám chắc dành ai khác nữa?
Mây đuổi dỗi hờn đi qua cửa
nỗi buồn dày như tấm màn rêu

anh nghĩ về em trong những buổi chiều
ai đưa đón tình yêu về ngang phố?
... Sài Gòn đổ mưa
anh muốn làm kẻ đưa ô
cho em về với phố!

Chờ anh chút!

Chờ anh chút,
thế nào anh cũng tới
để mang cho em một bó giao mùa
là hoa cúc của những ngày thu mới
là cuộc đời anh trên mỗi cánh trầm tư!

Chờ anh chút,
thế nào anh cũng tới
để mang cho em một bó chân tình
là hoa trắng của những ngày xa vắng
anh không quên rằng mình vẫn thương em!

Chờ anh chút,
anh sẽ đến trước đêm
trước lúc cuồng phong dội vào thềm gỗ cửa
rồi những tụi hờn từ nay không còn nữa
chỉ có vui vầy và những ước ao xanh...

Một chút thôi,
hãy chờ anh,
chờ anh
anh sẽ tới
chắc chắn là sẽ tới
tình yêu kia vẫn đầy lên cao vợi
anh muốn thương em hết cả một đời người...

Anh sẽ tới
chắc chắn là sẽ tới
và bó chân tình sắp sửa được trao em!

Anh!

Giá mà anh không vờ diễm tĩnh thế
thì sự sẻ chia có lẽ sẽ dễ dàng,
thà xốc nổi, nông cuồng hay ngạo mạn
thay vì giấu lòng bằng lớp vỏ bình an

Muốn anh một lần ngồi lại để sẻ san
bao câu chuyện về quãng ngày gian khổ
bao nỗi lo toan từ những ngày thơ nhỏ
về bè bạn, gia đình
về những nỗi bất an

Những người cô đơn thường che giấu nỗi buồn
thường mượn năm tháng để khóa lòng mình lại
và sự sẻ chia lâu dần thành ngần ngại
đơn độc quen rồi sợ cả sự quan tâm

Tuổi trẻ lặng mình từ chối mọi thanh âm
lòng căn cỗi như một vùng trầm tích
con đường dài thêm những bóng đời tĩnh mịch
dấu chân đã qua chỉ là vết sương mù
Giá mà anh không lãng đãng như thu
không lặng lẽ mà giấu mình quá kỹ
sự quan tâm trở thành điều vô vị
em rất muốn thương nhưng chỉ sợ anh phiền!

Em có bình yên

Hỏi thăm em đi
khi cuộc đời quá dài và rộng
tự nhiên em muốn khóc
em mệt nhiều rồi bỗng muốn nghỉ ngơi...

Cũng lâu rồi anh chẳng tới chơi
cây trong vườn vẫn xanh
chim trên cành vẫn hót
bản nhạc anh yêu em vẫn thường nhấm hát
có lẽ nào là mỗi anh quên?

Hỏi thăm em đi
xem em có bình yên
em có than phiền rằng cuộc đời khó nhọc
sao ngoài kia ai cũng vội vàng sống
chẳng kịp dừng để hỏi thăm ai!

Rồi có thể một mai
khi gót giày em đã mòn theo năm tháng
em cũng đã quen có cô đơn làm bạn
anh hỏi thăm em chắc chỉ lặng im...
Hôm nay em buồn muốn úp mặt vào đệm
nếu có anh bây giờ thì tốt
lỡ anh hỏi thăm chắc em ôm anh khóc
cuộc đời này khó nhọc thật hả anh?

... Anh vẫn ở đây

Tình yêu này mình cứ nghĩ mãi xanh
để có ngày được vin cành hái trái
em đã trông chờ và rồi trông chờ mãi
lá rụng bao lần ấp chặt cả cội cây
Thực ra thì... anh vẫn ở đây
vẫn nói những lời say mê, bóng cháy

nhưng đâu là thật? còn đâu là bóng?
em giữ nhiều lần mà vẫn thấy trôi đi?

Tình yêu này mình cứ nghĩ bên đời
vẫn ngủ trong nôi ngay cả ngày bão nổi
nhưng ôi thôi... ra chỉ toàn giả dối
chỉ là hình hài tạc giữa nỗi đơn côi!

Tình yêu này mình nghĩ chẳng phai phôi
chẳng như giọt nước chảy đến môi thì đắng
miếng gừng vẫn cay, hạt muối con vẫn mặn
còn tình yêu này chảy giọt đầm ướt khăn!

Chắc rồi đây em cũng sẽ dần quen
ai cũng sống thì chúng mình cũng sống
đâu cần nồng say và dịu dàng cháy bỏng
nhưng thật lòng chỉ vón vện hư không!

Chúng mình bây giờ

Chúng mình bây giờ chắc hẳn vẫn còn yêu
nhưng điều hứa hẹn bỗng trở thành đại đột
xin anh đừng đốt
những lá thư buồn em viết nỗi niềm riêng

Biển cả muôn đời có bao giờ bình yên
cũng chẳng bao giờ màu xanh kia là thật
màu xanh bình yên chẳng qua nhìn bằng mắt
bởi tự chúng ta đang cố gắng dối mình
Anh cũng biết đấy, hoàng hôn hay bình minh
thì mặt trời kia vẫn muôn đời là một
có những điều không thay đổi được
chúng ta dối nhau để chuốc lại nỗi buồn!

Sao tận bây giờ anh mới kể

Đến tận bây giờ
sao anh mới kể
về tuổi thơ anh sao mà buồn nhiều thế
là ngày nắng hanh bên hiên nhà mẹ
là mùa lũ về ào ạt mưa tuôn

Rồi anh kể,
mẹ của anh có đôi mắt buồn
mái tóc điểm sương
bờ vai nắng cháy
mẹ sinh anh nửa đêm hè tháng Bảy
cha bỏ đi rồi
khi anh mới lên hai

Có gánh hàng trình nào đi ngược những ban mai
ngược lại những ngày mẹ anh còn trẻ
mỗi bước đường đời là một câu chuyện kể
mẹ để riêng mình, cũng ít để anh nghe

Sao tận bây giờ anh mới kể
chuyện đời mình từ lúc bé thơ
đã biết cô độc, đã biết bơ vơ
đã biết xót thương từng nhánh cây, ngọn cỏ?

Tuổi thơ đi qua, quãng ngày anh rất nhỏ
hồn nhiên xa xôi chẳng như một câu đùa
là chút ngọt ngào của những lúc cuối mùa
những ngày ngập gió
có một thời tóc mẹ xanh như cỏ
bây giờ
mẹ để dành tóc rồi,
mẹ đổi kẹo cho anh

Hành trình nào ngược lại được xuân xanh
ngược lại được lá cành đơm búp nõn
ngược về những ngày ít nhiều điều vui rộn
ngược lại những ngày có ít nỗi buồn lo

Anh nhìn em bằng ánh mắt buồn xo
không trách hờn gì về tuổi thơ cơ cực
anh thương mẹ như phép màu có thực
mẹ sinh ra đời và rất mực thương anh

Nên bây giờ em sẽ kể cho anh
tất cả ngọt lành của nhiều ngày sau nữa
mẹ đã thương anh đến từng hơi thở
em cũng muốn thương anh bằng tất cả lòng mình!

Những lá thư tự viết cho mình

Anh tự viết thư gửi đến cho mình
trong những ngày em không ở đó
những ngày trở gió
nhớ một mùi hương!

Anh viết cho mình nhắc lại nỗi yêu thương
những con đường xuyên qua lòng phố xá
ngã ba, ngã tư,
đèn xanh, đèn đỏ
những ngôi nhà cổng rợp cả hoa

Bao vui buồn từ đó đi xa
anh ngồi lại nơi thềm nhà kí ức
những nỗi niềm nhiều ngày thốn thức
khẽ cựa bên nào cũng nhức nhói tim

Anh muốn viết thư để gửi cho em
“thành phố,... ngày tháng nhớ...!”

chấm phẩy trong tim thành hơi thở
đặt vào đâu cũng thấy còn cào!
Trong khu vườn mùa trở lao xao
nghiêng giấc bên nào cũng đầy ắp gió
nơi yên tĩnh cây thì thầm cùng cỏ
anh ngỡ giấc mơ em rẽ lối về
Những bức thư đủ ngày tháng vụng về
anh đã nghĩ có lẽ nào em hiểu?

Bởi em thương nhiều

Anh đừng buồn vì em vẫn thương anh
dù cuộc sống chẳng dễ dàng là mấy
đôi lúc mệt nhoài có làm anh chán ngấy
anh cũng đừng buồn,
em sẽ mãi ở đây!

Công việc, bạn bè hay có lúc uống say
chỉ cần anh nhớ về ôm em mà ngủ
ngôi nhà nhỏ thôi,
tình yêu nhiều là đủ
góc bếp nhỏ thôi,
miễn ấm áp quanh năm!

Anh đừng giận hờn khi những lúc quan tâm
mà em nói nhiều hay càu nhàu, bực bội
đừng bỏ mặc em mỗi khi em hờn dỗi
bởi em thương nhiều nên nông nổi thế thôi!

Cuộc đời sau này dù nhiều những buồn vui
dù nhiều tiếng cười hay những lần bật khóc
dù là ấm êm hay đôi lần khó nhọc
anh cũng đừng buồn vì em mãi thương anh!

Sau này cho dù mình bạc mái tóc xanh
cái cây em trồng sắp trăm lần thay lá
em vẫn ở đây, anh đừng lo gì cả
dù chúng mình già thì em vẫn thương anh!

Chỉ đơn giản thế thôi!

Đừng nói với em những điều quá lớn lao
vì anh biết đấy,
thiên đường không có thật
tiểu thuyết nào chẳng hay,
bộ phim nào chẳng tuyệt
còn cuộc đời ngoài kia chật vật lắm anh à!
Dẫu trăm lần em chỉ ước bình yên
ngồi uống tách trà
pha cốc cà phê sáng
có con mèo ngoan rúc dưới chân bầu bạn
một bài hát quen mở nghe lại trăm lần
Em chỉ ước ao những thứ có thể gần
xa xôi quá tay em không với tới
có người để yêu
để cùng ăn bữa tối
đơn giản thế thôi
phức tạp quá chẳng vui!

Còn có nhau cùng cười cùng khóc

Có những ngày giận hờn chồng chất
em thật lòng chỉ muốn quên đi
ước được bình yên như mọi khi
anh lại nhắn tin hỏi em đang làm gì

em chẳng làm thơ
nằm nghe anh hát!

Sẽ còn nhiều hơn những ngày tất bật
rồi bọn bề chẳng biết cất vào đâu
em chỉ lo có thể những ngày sau
chẳng còn thời gian mà thơ ca, đàn hát...

Nếu sau này anh giúp em rửa bát
giúp em đón con, giặt quần áo, nấu cơm
giúp em một tay trong công việc sớm hôm
dù mỗi mặt vẫn thấy lòng hạnh phúc

Có những điều em luôn mong là thực
giản đơn thôi
và cũng chẳng xa xôi
dù bây giờ nhiều lúc muốn buông xuôi
nhưng nghĩ đến mai này khó nhọc
còn có nhau mà cùng cười cùng khóc
lại yên lòng
lại thấy vui hơn!

Dù có ra sao...

Em vẫn ngóng ngày lên
cho con mèo sưởi nắng
sợi tóc đã dài trong im lặng
một tiếng thở dài anh hiểu được không?

Chúng ta cứ yêu như thế này
giận hờn như thế này
liệu mấy mươi năm nữa
có thể cùng già mà vẫn bảo yêu thương?

Rồi sau này khi soi mình vào gương
lấy ai mà chê nhau vừa già vừa xấu

rồi nói thế thôi chứ kiểu gì chẳng bảo
“dù có ra sao tôi yêu chỉ mình bà!”

Tình yêu nào chẳng có lúc xót xa
nếu toàn vui thì buồn đi đâu hết
dù giận nhiều
dù đôi khi thấy mệt
nói hết rồi thôi
đừng buông tay!

(hãy quay về khi người thấy mệt
góc bếp của ta vẫn dành chỗ người ngồi)
nếu có đôi lần bất giác trong đời
đến cả nụ cười cũng đầy mỗi mệt
hãy trở về ôm ta mà quên hết
bởi ngày mai,
ta biết sẽ bình minh
ta vẫn lắng nghe dầu cả nỗi lặng thinh
người ngồi đó đĩnh ninh và trăn trở
ta không hứa trọn một đời che chở
nhưng bờ vai ta người cứ tựa... nếu cần

Giá có thể ngủ một lần nghìn giấc

Giá có thể ngủ một lần nghìn giấc
trong giấc mơ người ấy đã yêu tôi
đôi môi ấy bây giờ chẳng xa xôi
vòm ngực ấy rất gần và rất ấm

Giá người ấy đưa tay cho tôi nắm
trăm năm thôi, càng tốt nếu ngàn năm
và chắc chắn khi người ấy ghé thăm
tôi thích nằm lắng nghe người ấy hát

Giá có thể ngược về trăm kiếp khác
để rồi xem người ấy sẽ yêu ai
tôi sẽ xin được thay đổi hình hài
vào thân xác người người ta sẽ thích

Giá có thể trong trăm ngàn vở kịch
người ấy vai nào cũng chỉ chọn yêu tôi
giá có thể trăm vạn lần xa xôi
cuối cùng rồi người và tôi lại gặp

Giá có thể ngủ một lần trăm giấc
nếu tỉnh dậy có thể đã sáu mươi
người bây giờ vẫn còn rất yêu tôi
và yêu tận đến bốn mươi năm nữa!

Hãy đánh thức em!

(Có những ngày nhạt như cốc nước
muốn thêm chút gì để thấy vui hơn
nhưng dường như cái vị của cô đơn
dẫu thật nhiều đường cũng chỉ là... ngọt ảo!)

Chẳng biết diễn tả cảm giác này sao nữa
chỉ chợt thoáng nồng mùi vôi vừa tháng năm
những tờ lịch vẫn rơi xuống lặng câm
đã rất nhiều lần những mùa hè kết thúc

Hãy đánh thức em khi bình minh thức giấc
bất chợt buồn,
bất chợt vui hơn
chắc anh hiểu cảm giác kẻ cô đơn
từng ngày vun vén nỗi tủi hờn vô cớ

Hãy đánh thức em trước khi tim ngừng thở
năm tháng bây giờ chỉ có nghĩa chơ vơ
em từng mong: mơ mãi một giấc mơ
rồi lặng lẽ không trở về được nữa

Hãy đánh thức em khi mặt trời vừa vờ
em của bây giờ lạ lắm trước câu thơ
những hình dung ứ đọng tự bao giờ
lần tìm mãi giữa một vòng luân quần

Có những ngày em thấy mình ngơ ngẩn
những tiếng cười cũng gượng gạo, vẫn vơ
hãy đánh thức em, dẫu một cái ôm hờ

bảo “ở lại...
... đừng bao giờ đi nữa!”

Rồi sẽ bình minh

Anh trở về sau câu chuyện hôm qua
mùa xuân ấy cũng vừa đi ngang ngõ
có những điều rồi sẽ thành chuyện cũ
khi bão giông kia đủ lớn lại hiền hòa
Sẽ rất riêng câu chuyện của tháng Ba
ngày mưa ấy xa dần rơi ngang phố
những hàng cây lặng nghiêng mình bóng đổ
bỗng một ngày quên nhắc chuyện đời mình
Có đôi lần anh chỉ muốn lặng thinh
giọt nước mắt trở mình rưng rức nóng
dấu đôi lần nhìn quanh toàn vô vọng
trong nỗi đắn đo cô độc đến tội tình
Rồi anh cũng sẽ phải bình minh
phải giật mình rời xa đêm tối
luôn có một người ở đây nghe anh nói
luôn có một người im lặng lắng nghe thôi!

Gọi tên nhau khi còn có thể

Anh cứ nói hết lời đi nhé
sợ mai này chẳng gặp lại được đâu
khi có thể, hãy cứ gọi tên nhau
sợ xa cách để rồi không còn nhớ!
Cứ giận dỗi dẫu chỉ là vô cớ
đôi lần thôi, để biết vẫn cần nhau

sợ sau này, dẫu muốn chẳng được đâu
vì hờn dỗi đã thành điều vô nghĩa!
Anh cứ yêu khi chúng mình còn trẻ
sợ sau này có kẻ phải đi xa
em chẳng còn nhắc sinh nhật tháng Ba
anh sẽ mới trong nỗi buồn em cũ!
Anh cứ buồn khi có thể đi nha
sợ có lúc muộn phiền thành vô nghĩa
sợ mai này chúng mình không còn trẻ
bỗng sạn chai trước lí lẽ vô thường!

Trái tim của cỏ

Em vẫn nhớ có đôi lần anh nhắc
về những dự định trong đời
và cả những con người
mang theo câu chuyện qua rồi không gặp lại
Anh cũng đã nhắc về chuỗi ngày trẻ dại
về cô gái anh yêu
có ánh mắt như những đám mây chiều
trong đôi mắt có nhiều điều muốn giấu
Những hình hài đi lướt qua nhau
chưa kịp quay đầu nhìn lại
cô gái anh yêu bằng tháng năm vụng dại
thỉnh thoảng trở về trong ngần ngại nơi anh

Em cũng đã từng có những mùa xanh
kỉ niệm bây giờ như nhành lá cũ
mỗi tình đầu lâu lắm rồi vẫn ngủ
dù nhiều lần em tưởng muốn quên đi

Có những hình hài qua nhau, dầu mãi chẳng là gì
bay đi như gió,
vội vàng như gió
chúng mình thật ra có trái tim của cỏ
rất yếu mềm, rất đổi mong manh!

Trời trở gió, giữ ấm nha anh!

Anh giữ ấm
hôm nay trời trở gió
ở đây, em
lòng cũng thấy phong phanh!
Gió mùa đông
chắc lạnh, đúng không anh
lá nơi cành đã theo mùa đi trốn
em cũng muốn
bỏ đi nhiều bận rộn
năm tay anh
rồi cứ thế đi thôi
Muốn được cùng anh
đi khắp muôn nơi
muốn cùng khóc
cùng cười
cùng trầm lặng
thỉnh thoảng muốn
chỉ như hai người bạn
thỉnh thoảng lại muốn
hơn cả những người yêu...

Anh ơi anh
em định nói bao điều
mà có lẽ, mà chắc là không thể

em cũng không hiểu
trái tim sao lại thế
thương một người mà chỉ để dành thôi!
Anh giữ ấm
hôm nay trời trở gió
mà em không
ở đó
để ôm anh!

Anh đã về em muốn kể chuyện vui

Có những điều em chỉ giữ riêng em
anh không biết
thôi thì anh đừng biết
ngày hôm nay đã đủ dài và mệt
anh về rồi, nên biết chuyện vui thôi!

Có nhiều lần giọt nước mắt em rơi
anh biết đấy, đời nhiều điều buồn lắm
những lúc gần, chỉ một bàn tay nắm
chỉ thế thôi... an ủi rất nhiều rồi

Rất nhiều điều chỉ là bởi yêu thôi
em vẫn hiểu nhọc nhằn anh đã trải
có nhiều nỗi lo, đâu riêng gì em mãi
nếu anh buồn, em chắc hẳn chẳng vui

Em chỉ muốn nụ cười mãi trên môi
anh vui đấy, em vui nhiều hơn đấy
nỗi lo thường ngày, áo cơm là thật vậy
nhưng tình yêu này còn cháy sẽ chẳng sao
Rất nhiều điều những tưởng ở rất cao
nhưng nào biết lại gần bên ta thế!

thôi, buồn bao nhiêu, muộn phiền mặc kệ
anh đã về, em muốn kể chuyện vui!

Chẳng sợ cách xa

Anh biết đấy, em không sợ cách xa
mà chỉ sợ những chuỗi ngày lưu lạc
những ánh nhìn, những con người xứ khác
sẽ làm mòn bạc thếch bóng hình em!

Em không muốn nói thêm những nỗi niềm
anh còn cuộc sống, còn tương lai trước mắt
nếu đơn thuần vì yêu đương mà mất
anh cũng tâm thường chẳng đáng để em yêu

Hãy cứ đi và học hỏi nhiều điều
anh mạnh mẽ, em tin rằng như thế
tình yêu kia cho anh, em vẫn để
đợi anh về em kể lại anh nghe

Tuổi anh, tuổi em còn những chặng đường xanh
muốn đến muôn phương, thấy nhiều điều mới lạ
em tự biết mình không thể là tất cả
giữ bước chân anh quanh quẩn ở góc nhà

Anh biết đấy, em chẳng sợ cách xa
vì tất cả đều do mình, anh nhỉ
cuộc sống này nhiều khi vẫn thế
có những điều dù muốn giữ vẫn đi!

Rất sợ là khi...

Rất sợ là khi: cả ánh mắt người thương
còn lạnh lẽo hơn cả người dưng nữa

rất sợ là khi biết vẫn còn đang thở
lại thấy mơ hồ mình đã chết hay chưa
Rất sợ là: trong những ngày gió mưa
ta trông chờ có một người đưa đón
và vẫn có ô, vẫn áo mưa, mũ nón
nhưng quen cô đơn nên sẵn chọn cho mình
Rất sợ là: có những bình minh
mắt muốn nhắm không muốn ngời dậy nữa
những ngày cuối tuần muốn có người gọi cửa
thèm được hỏi thăm như sắp quên hẳn tiếng người
Rất sợ là khi: môi muốn cất tiếng cười
mà khóe mắt lại làm điều ngược lại
những đêm hoang dại
cần một giấc mơ
Rất sợ là khi: muốn viết một câu từ
nhưng đến chính mình không dám đọc!

Muốn nấu cho người một bữa cơm

Muốn nấu cho người một bữa cơm
trong gian bếp khói nồng và chật chội
bỏ hết ngoài kia dòng đời khắp vợi
ngồi xuống cùng ăn rồi đợi đến cuối ngày
Muốn nấu cho người một bữa ăn
dù đơn giản như cuộc đời bình lặng
như những chân tình sinh ra là để tặng
chẳng điều gì còn quan trọng hơn
Muốn nấu cho người một bữa giản đơn
bằng yên bình sau quãng ngày bề bộn

gác lại bên đời ít nhiều điều bận rộn
ngồi lại cùng ăn mà thủ thỉ vui buồn!
Muốn nấu cho người một bữa cơm!

Anh-và-Em

Thấy bình thường hơn cả lúc chưa quen
đời ngăn ngủi thôi thì nên tha thứ
cứ tin, cứ đi, cứ tìm trong hơi thở
miễn mỗi phút giờ người thấy an yên
Ta hồn nhiên cho lòng được bình yên
ngày mưa bão qua rồi bên đời vắng
người ở bên kia còn đi tìm con nằng
ta làm mưa rào ở lại phía mây xa
Những tháng ngày cô độc rồi sẽ qua
ánh mắt người, những ngôi nhà lạ
sẽ có một người xem anh là tất cả
sau những ngày mùa hạ để mưa qua
Em chỉ là cô gái của tháng Ba
xa xôi quá một mùa thu tháng Chín
những cánh hoa bay trong ngày tan biến
còn vấn vương trên màu áo phai tàn
Anh khó hiểu như những trận gió ngàn
em bé nhỏ làm ngày mưa đơn lẻ

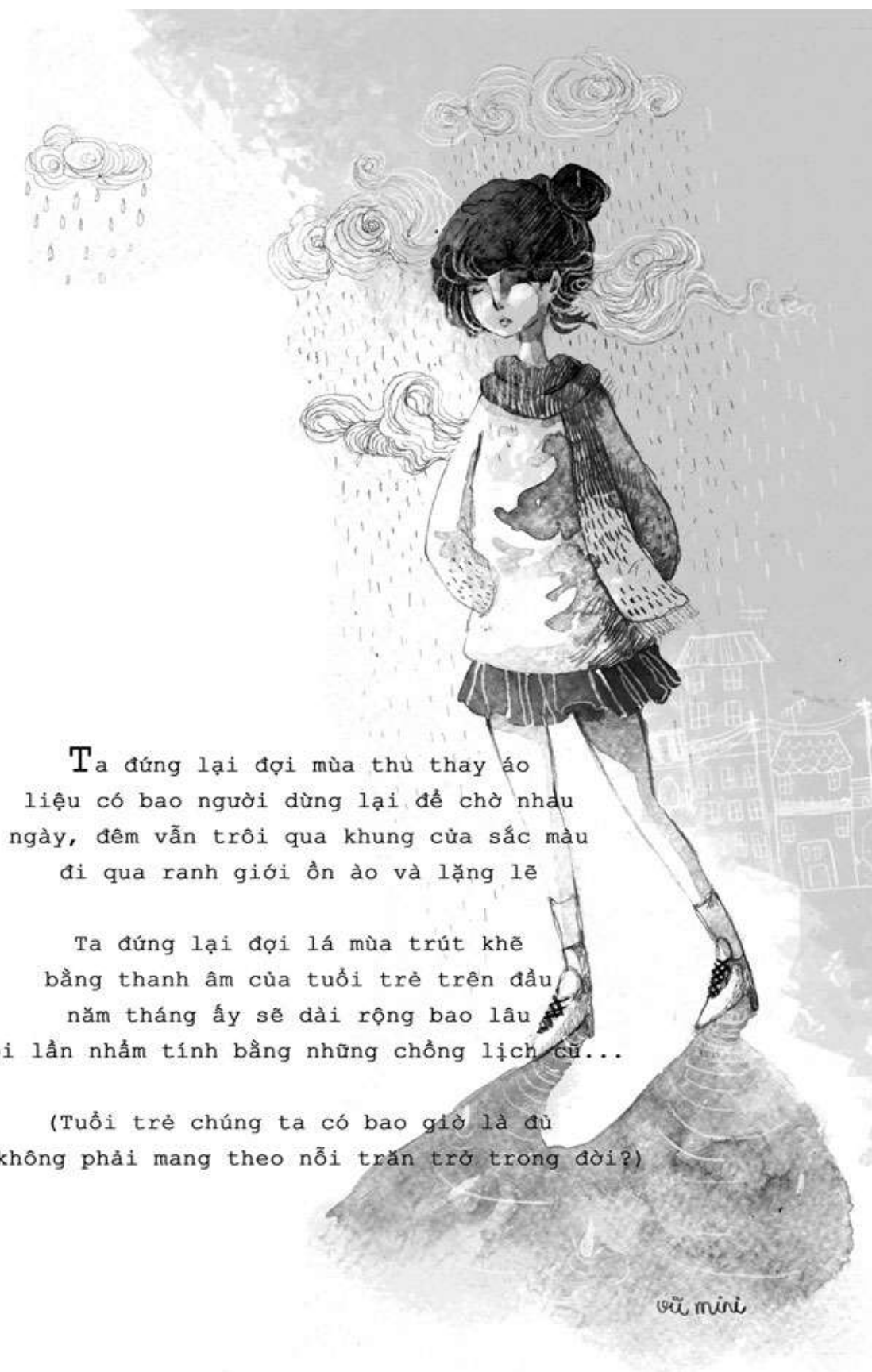
thì ra trái tim và cuộc đời nhỏ bé
chẳng có kẻ nào lọt được một bàn tay
Mùa thu của anh còn mãi những mê say
em đứng lại nhìn ngày kia vừa tắt
cuộc sống của anh sẽ vẫn còn tất bật
vẫn lối đi về khao khát một bàn chân

Em là cơn mưa chỉ đủ ướt phân vân
mùa lạnh lẽ trôi dần về phía cũ
những chuyện đi qua thôi bây giờ đã đủ
em chần chừ rồi lạnh lẽ quay đi

Anh đừng làm gió theo cánh chim thiên di
bầu trời rộng lớn bay đi hoài mệt lắm
anh tin đi vào một ngày thu nắng
những nông nàn sẽ lạnh lẽ về thăm

Anh chưa từng tin có những chuyện trăm năm
bởi cuộc sống này chẳng ngừng biến đổi
em đã đi qua những lần nông nổi
nhưng em vẫn tin duyên số có thật rồi

Đừng làm gió làm mây mãi trôi
đời mệt lắm và nhiều giông bão lắm
mùa thu của anh rồi sẽ vàng dịu nắng
hoa cúc của anh vẫn đang đợi mùa về!

Ta đứng lại đợi mùa thu thay áo
liệu có bao người dừng lại để chờ nhau
ngày, đêm vẫn trôi qua khung cửa sắc màu
đi qua ranh giới ồn ào và lặng lẽ

Ta đứng lại đợi lá mùa trút khế
bằng thanh âm của tuổi trẻ trên đầu
năm tháng ấy sẽ dài rộng bao lâu
đôi lần nhắm tính bằng những chồng lịch cũ...

(Tuổi trẻ chúng ta có bao giờ là đủ
để không phải mang theo nỗi trăn trở trong đời?)

Như bản nhạc chơi trong ngày gió

Như một bản nhạc chơi trong ngày mưa gió
nên đã bão giông ngay từ khúc dạo đầu
anh có nhiều điều từ lâu âm lặng
giữa chuỗi thanh âm lọt thỏm một nốt trầm

Em sau này có lẽ vẫn quan tâm
nhưng cũng biết đến lúc cần từ bỏ
cánh cửa trái tim nhiều lần em muốn gõ
anh ngại ngần đã chẳng mở cho em

Như một bản nhạc được chơi lúc nửa đêm
giữa thanh âm ngày lịm tan mềm rũ
anh có nhiều điều đến bây giờ chưa ngủ
là vết thương chưa thành sẹo một lần

Em sau này có lẽ vẫn ân cần
nhưng biết phần mình cuối cùng là lạnh lẽ
em từng nghĩ mình đã yêu như thế
cho đến bây giờ, cho đến ngày sau
Như một bản nhạc chơi cho người đến sau
những nốt trầm khóc cho người đến trước
em đã hiểu những lần thối thức
cho một tình yêu đã vỡ tan rồi...

Gió trên cánh đồng cúc dại

Anh có hiểu những điều em sắp kể
về những chuyện đời đi hoang
như trận gió cuối mùa còn mãi lang thang
trên bạt ngàn cánh đồng cúc dại?

Có lẽ nào đã cô đơn... là cô đơn mãi
chẳng bao giờ tìm được chốn dừng chân

như thể cánh chim cuối cùng vẫn phân vân
bay hay ở trước khi mùa đông đến?

Anh có muốn hiểu những điều em sắp kể
về những chuyến tàu lỡ hẹn một sân ga
sắp có ai đó chuẩn bị đi xa
và có ai đó không bao giờ dám tiễn?

Anh luôn nghĩ về nỗi cô đơn
trong chính mình mênh mông như biển
anh sợ cuộc đời đổi thay, tan biến
và đến ngày sau lẳng lặng hiện về?

Anh có hiểu những điều em không kể
chẳng bao giờ cho đến tận ngày sau
em biết tất cả khi nhìn đôi mắt nâu
đến nhức nhối thăm sâu màu kí ức

Có bao giờ anh đặt tay lên ngực
để mở lòng mình trước chuyện tháng năm
nếu chẳng phải em
mà người khác ghé thăm
anh có ngần ngại đóng cửa lòng mình lại?

Anh còn là gió trên cánh đồng cúc dại
đến khi nào mới lại dừng chân?

Đừng làm gió mãi bay đi

Anh đừng làm gió bay đi mãi
nếu đã mệt rồi hãy dừng lại với em
sẽ không có lời nào được nói ra thêm
khi tất cả ồn ào là vô nghĩa
cứ lặng im như trước giờ vẫn thế
bởi tuổi trẻ chúng mình rồi cũng sẽ qua đi....

Chỉ muốn gần thêm như thế đôi khi
dù chẳng có gì để buồn hay vui bớt
chỉ là muốn tìm giữ chút niềm thân thuộc
để lỡ xa rồi còn được nhớ nhung thêm
(Sự xa cách của ngày và đêm
ranh giới ấy tiềm tàng nhiều buồn khổ
sự xa cách ngày nắng, ngày mưa đổ
vẫn tiềm tàng những trận bão giông qua)
Xin đừng làm gió mà bay mãi đi xa
hãy trở về nhà khi mùa xuân trở ấm
lũ chim bay đi cũng về cho mùa bạn
một người muốn gần để chia sẻ riêng chung!

Bờ vai hút gió

Ta lặng bước với bờ vai hút gió
ánh nhìn của đêm là một chuỗi quanh co
chuyến tàu vẫn đưa những cuộc đời đi xa
đến những sân ga của nhiều cuộc đời khác!

Năm tháng nhẹ tênh qua đi như câu hát
liệu điệp khúc nào làm dấu nhận ra nhau
tiếng còi thét sau hành trình giông bão
có ai đi xa trở lại gặp người nào?

Ta đã hình dung về những kiểu bắt đầu
giản dị đời thường, cầu kì và lạ lẫm
về cái trăm năm kia cũng chỉ là hữu hạn
nhưng không thể hình dung hết những thăng trầm

Ta lặng người vuốt lại sợi tóc dăm
nghe năm tháng mỏng manh như tơ kén
ở lại, ra đi như là đến hẹn
giấu mãi làm sao những chuyện bên lòng!

Thành phố mưa bay

Có những ngày thành phố mưa bay
em thường đứng nhìn hàng cây lặng lẽ
thế gian lướt qua như trước giờ vẫn thế
chẳng người nào dừng lại để đợi nhau
Bỗng muốn mở lòng thương một người đến sau
trong giông bão tìm về nhau che chở
cứ ở cạnh nhau theo tháng ngày tuần tự
ngoài bản thân mình, còn kẻ để nhớ thêm
Có những ngày thành phố trở vào đêm
em thường đứng nhìn bóng mình trôi khế
có thể ngày mai em không còn trẻ
nhiều lúc thấy mình đơn lẻ đến mong manh
Sẽ có những ngày em quên hẳn được anh
mở lòng chân thành và yêu người nào khác
những con đường, những thói quen đi lạc
mọi thứ bây giờ cảm xúc cũng khác xưa
Rồi những ngày sau khi thành phố đổ mưa
em sẽ chẳng đứng đợi chờ gì thêm nữa...

Anh đứng nơi nào đợi chờ em?

(Rồi anh sẽ đứng nơi nào để đợi chờ em
khi mùa thu hát trên cung đường lá đổ
em hồn nhiên không nhắc về chuyện cũ
anh lại bình thường như lúc mới gặp nhau)

Chúng ta tìm về để quên hết nông sâu
lần nữa trong đời muốn bắt đầu làm lại
em từng sạn chai trước tủ hờn mê mãi
anh từng đau lòng bởi cô gái trước em

Chúng ta tìm về để quên hết, bình yên
mọi thứ tự nhiên ngoan hiền như duyên phận
trao lại niềm tin vào bàn tay người nhận
trao hết yếu mềm không lo sợ, phân vân

Rồi sẽ cùng nhau đi qua tuổi thanh xuân
theo cái cách đôi lần mình đã nghĩ
theo những dấu mùa đã đầy hương, nồng vị
theo những nỗi niềm chỉ bằng sự giản đơn

Rồi em nghĩ: chúng mình sẽ vui hơn
sẽ quên tủi hờn, quên mình từng cố chấp
sẽ lại tin rằng: có duyên thì ắt gặp
sẽ lại tin rằng: có thật những giấc mơ

Em lại có một người muốn nhớ để làm thơ
bằng cách góp nhặt dăm ba câu chuyện cũ
anh lại có những đêm khó ngủ
để nghĩ về em và cả chuyện chúng mình

Rồi em tin sẽ vẫn là bình minh
anh lại bình yên đợi chờ em đâu đó...

Thành phố bây giờ đã thức hay chưa?

Thành phố bây giờ không biết đã thức chưa
đêm qua em đi qua giữa miền ngái ngủ
những con đường quen vàng đèn bóng đổ
cơn mưa đúng mùa đã gõ nhịp xôn xao!

Chiếc áo mơ màng vừa khoác nét thanh tao
mùa thu mới mang chút hờn thương cũ
những hàng cây lặng mình nơi ngõ phố
gục xuống trầm tư nghe năm tháng thở dài!

Em bây giờ không biết có nhớ ai
mà thương nhớ nuôi tóc dài như gió
mà dịu dàng áo len và môi đỏ
mà đa tình chưa bỏ được thơ ca?
Thành phố bây giờ không biết đã thức chưa
những chuyến đi xa chẳng hẹn ngày trở lại
có một mùi hương còn trên nhành hoa dại
trong giấc mơ đêm qua em đã hái tặng người!

Màu của nỗi buồn đã cháy thành tro xám

Ngày mai,
em sẽ mặc gì vào lúc gặp anh
là màu áo xanh của một thời thơ dại?
tuổi thơ chúng mình từng xanh trên cánh đồng cũ mãi
em hót hải, vui mừng
bởi có cánh chuồn nào vừa đậu lại trên vai...
Anh rón rén vuốt một sợi tóc mai
khẽ khàng như thể sợ tim mình tan mất
dù biết em là thật
vẫn ngỡ ngàng như một giấc mơ
Ngày mai,
khi chỉ còn gặp lại giữa dòng thơ
em sẽ mặc gì để chứng tỏ mình không chờ mong nữa
chắc không phải là màu tim vỡ
không phải màu cỏ xanh
em sẽ mặc chiếc áo giống màu mắt anh
là màu của nỗi buồn đã cháy thành tro xám!

Thì cũng đôi lần

Thì cũng có đôi lần
em nghĩ về anh
như nét vẽ mong manh và xanh như màu cỏ
thấy trái tim mình sao bé nhỏ
mà chứa được cả con người qua hết thủy tháng năm...

Thì cũng có đôi lần
muốn trở về thăm
thành phố của anh có mùa gió bắc
ngồi cà phê, tỉ tê rồi nhắc
chuyện thành phố của em trong những giấc mơ về
Có điều gì anh muốn kể không anh?
em sẽ nghe hết bằng lòng thành khẩn
chân tình đem cho rồi không đành nhận
chuyện tình duyên đôi lúc nhắc như thừa

Thì cũng có đôi lần
tháng Mười rồi mà thành phố của em mưa
như nỗi thương nhớ chưa bao giờ là lạ
cũng thân quen và dịu dàng thế cả
em thương mùa này
và cả thương anh

Thì cũng có đôi lần
chỉ là đôi lần rất mực mong manh
muốn biến trái tim mình thành thứ gì trong suốt
rồi lại nực cười nghĩ mình dại dột
vì sẽ phải giấu điều bí mật ở đâu đây?

*Tháng năm qua đi, bàn tay còn nắm lấy
bàn tay?*

Rồi năm tháng lũ lượt dắt nhau đi
chúng ta trở về ghi mình ôm tuổi tác
anh sẽ khác
và em rồi cũng khác
sẽ có những điều in tạc dưới rong rêu
Chúng mình vui nhiều trong những khoảnh khắc yêu
cũng muộn phiền nhiều giữa những làn sóng gió
bàn tay em còn đó
bàn tay anh còn đó
nếp đôi mỗi đối lại bởi thời gian
Cả tuổi trẻ đã trải hết đa đoan
đã mất còn giữa những điều cũ mới
tháng năm đi cũng nhiều lên thành sợi
phủ trắng mái đầu mấy chục cái hai mươi!
Rồi năm tháng đầy hết một cuộc đời
buồn vui, khóc cười mấy mươi lần sắp cạn
mong giây phút cuối đời còn bên nhau căn dặn
đợi được cùng đi!

Đôi ngả chênh chao...
bờ cỏ rồi

"chúng mình từng yêu bằng một thời tuổi trẻ
còn hạnh phúc đời người có lẽ bởi nợ duyên"

Nếu biết trước kết cục của một tình yêu, ta liệu có chọn yêu con người ấy từ lúc bắt đầu? Nhưng trên đời không bao giờ có chuyện “nếu”, nên chúng ta không thể chọn giá đường gặp và yêu!

Có những con người bước đến và bước ra khỏi cuộc đời của chúng ta. Họ xuất hiện và chạm vào trái tim chúng ta, họ có thể sẽ ở lại và sưởi ấm nó, cũng có thể sẽ bước ra với vô vàn vết xước để lại! Chẳng ai muốn chọn cho mình nỗi buồn và những đổ vỡ, tổn thương! Ai bước vào tình yêu chẳng mong nắm trái những điều ngọt ngào, đi qua những thời khắc êm dịu... Vậy nên, chẳng ai từ chối yêu một người ngay từ ban đầu, cho đến khi hiểu ra rằng, ngọt ngào và dịu êm cũng có thể qua đi.

Nhưng, cứ đau khi có thể! Bởi lẽ, nỗi buồn biết cách dạy con người ta trưởng thành hơn, mạnh mẽ hơn, và yêu thương đủ đầy hơn!

Có những bàn tay không chạm được, dẫu gần

Em sợ một ngày mình thương hại chính nhau
bài thơ cũ câu nào nghe cũng chán
chẳng còn yêu, chẳng còn là bạn
tìm một cái tên để gọi cũng ngại ngần

Có những bàn tay không chạm được, dẫu gần
mùa thu cũ dẫu gần mùa đông mới
em đã nhòa tìm bàn tay anh với
chỉ để buồn thôi,
chỉ biết đã xa xôi!

Em sợ một ngày môi thương hại chính môi
tự cắn chặt mong tìm hơi ấm cũ
bờ vai quen, em từng tìm về ngủ
bình yên này, có lẽ phải quên đi!

Chẳng thói quen nào thân thuộc như mọi khi
dầu khó bỏ, dầu nhiều lần hằng hực
dầu có đôi lần khó lòng chấp nhận
thế còn hơn mình thương hại nhau thêm!

Rồi chỉ thấy xa xôi...

Chỉ sợ rồi sau này gặp lại
màu mắt ấy chẳng phải màu mắt cũ
kỉ niệm hôm qua tưởng chừng còn say ngủ
nào ngờ đã quên đi!

Anh vẫn ngồi lặng lẽ như mọi khi
vẫn chọn cà phê không đường đắng ngắt
em vẫn chọn mặc màu áo nhạt
chúng mình vẫn chọn bài hát quen

Chỉ sợ sau này qua nhiều ngã muôn phần
bàn tay ấy chai sần theo năm tháng
trái tim ấy theo thời gian chai sạn
giọt nước mắt rơi chẳng đủ để bồi hồi

Ai rồi cũng thế thôi
khi qua cuộc đời nẻo trăm đường khắp khiêng
chúng ta quen cô đơn rồi vô tình trở thành kẻ nghiện
chẳng thể dứt ra để được an yên!

Chỉ sợ sau này quên lãng thành nghiệm nhiên
chuyện hôm qua quên và rồi không muốn nhắc
em đã tìm quen trong màu mắt
rồi chỉ thấy xa xôi!

Thời gian vẫn cứ trôi
chúng mình không còn trẻ
biết chừng gặp nhau muốn cười mà không thể
để rồi đau mãi không quên!

Chuyện đã của hôm qua

Dẫu chẳng bao giờ anh tha thứ cho em
ngay cả màn đêm cũng rũ em ra,
không thể ôm vào lòng mà vuốt ve, tha thứ
những điều đã qua, giờ không còn nữa
cũng chẳng bao giờ em hối tiếc đâu anh

(Sợi tóc xanh
hàng cây ven phố
những mùa mưa qua trong lòng phố cổ
những chỗ quen ngồi, những lối quen qua)

Dẫu sau này khi nhắc đến tháng Ba
anh quên mất về một người con gái
có ngày sinh nhật giữa mùa hoa dại
có cả nỗi buồn mãi miết đi hoang

Em biết bây giờ bất lực trước thời gian
ngày đã vắng, nỗi buồn kia đã cũ
cánh đồng hoa cũng phai tàn mấy độ
em trở về bóng nhỏ đổ chênh vênh

Dẫu chẳng bao giờ anh thềm nhắc nữa tên
em thành cũ, chuyện hôm qua thành cũ
thôi thì cứ vui, thôi thì đừng buồn nữa
dẫu có thể nào chuyện đã của hôm qua...

Lỡ hẹn rồi, muộn mất một mùa hoa!

Chúng mình đã hẹn mùa hoa sữa trắng
Hà Nội mùa này đang vắng nắng, thừa mưa
chẳng biết bây giờ anh đã kịp về chưa
giữa phố rộng mà lòng người chật chội!

Chúng mình hẹn
còn năm tháng vẫn trôi
tuổi trẻ ấy để dành rồi xa khuất
thành phố vẫn đông,
dòng người tất bật
cuộc hẹn năm nào quên mất giữa hư vô!

Cuộc hẹn này đành gửi lại trong thơ
em xin lỗi, chẳng phải vì không nhớ
nhưng có những điều chẳng còn như trước nữa
em của hôm qua đã tan vỡ mất rồi!

Mùa hoa sữa em hẹn lại mơ thôi
rồi sau đó không bao giờ nhắc nữa
thành phố của anh mưa vẫn còn cào vổ
thành phố của em mùa nắng thở hanh hao...

Rồi sau này,
nếu có gặp lại nhau
nhành hoa cũ hôm qua anh đừng nhắc
em sợ chính em nhận ra mình không thật
bởi lỡ hẹn rồi, muộn mất một mùa hoa!

Cánh cửa sổ khép giấc mơ rồi!

Xa cách nhỉ? Hay rồi chỉ em quên?
anh rồi sẽ bình yên
trong nụ cười tỏa nắng
tình khúc kia thôi buồn và vắng lặng
chúng ta đã qua cũng cả một chặng đường
Em từng gọi anh tiếng “người thương”
đã mơ về ngã đường hằn dấu chân hai đứa
đã mơ ngôi nhà có hoa trên bậu cửa
con mèo khoang sưởi nắng trước hiên nhà

Một đời người có mấy sân ga
mấy lần chuyển tàu đi qua mà còn đợi
mái tóc em rồi ren thêm nhiều sợi
một cuộc đời... liệu được mấy lần yêu?

Trong những nỗi lòng có nước mắt dết thù
tưởng yên ả hóa ra nhiều trắc trở
tưởng bình yên mà rồi chen rạn vỡ
chẳng lẽ chính em cũng chẳng nỡ thương mình?

Anh sẽ về trong ánh bình minh
kỉ niệm cũ không còn về gọi cửa
bậu hoa trong tranh có bao giờ được nở
ngôi nhà
giấc mơ
cánh cửa sổ khép rồi!

Anh có về địa chỉ cũ nữa không?

Anh có về địa chỉ cũ nữa không?
ngôi nhà thời gian đã lên màu năm tháng
những lá thư nằm cùng nhau làm bạn
lâu lắm rồi không được gửi cho anh!

Anh có về địa chỉ cũ không anh?
cánh hoa khép trong khu vườn e ấp
gác mái phòng anh lá mùa này rơi ngập
một tiếng chim xanh đập cánh phía hiên nhà

Anh có về địa chỉ cũ nữa không?
tháng Chín thắc thỏm nhắc nỗi buồn chưa dứt
hay anh đã dọn đi về nơi khác
nhà không tên, đường phố không tên?

Những lá thư đã dán sẵn tem
tên anh viết giữa đôi dòng trống trải

em định gửi mà rồi phân vân mãi
anh còn dùng địa chỉ cũ nữa không!

Nếu còn ghé lại...

Nếu sau này còn ghé lại đây
hỏi thăm em và cánh đồng hoa trắng
một khoảng rong rêu gục nằm trong yên lặng
năm mộ tình yêu đã xanh cỏ từ lâu
Chẳng biết yêu từ tận những kiếp nào
mà cứ thế trao hết lòng thương nhớ
đã yêu nồng nàn, cuồng say từ hơi thở
đã yêu điên cuồng bằng nước nở đê mê
Giá có thể được hẹn ước, nguyên thề
đời dài thế, thì cứ yêu lâu thế
trăm năm ư?
hay ngàn năm có lẽ
chuyện tình này chẳng kể đến đoạn tan
Nếu sau này anh có dịp đi ngang
mùa hoa trắng nơi cánh đồng sương giá
nụ hoa kia còn quen hay đã lạ?
nhớ tên em hay chẳng nhớ tên em?

Nếu không còn yêu nữa

Nếu sau này không còn yêu nhau nữa
những lúc buồn anh đừng nhắc chuyện xưa
ví dụ chúng mình gặp gỡ một ngày mưa
cô ấy sẽ buồn như em từng buồn vậy!
Nếu sau này chúng mình không yêu nữa
hờn ghen hôm qua có lẽ trở thành thừa

em lặng lẽ đi về con đường cũ
anh cũng đừng buồn những lúc gặp trời mưa!

Mùa đi qua có hỏi

Cho một lần còn được hỏi thăm anh
đóa hoa cũ có còn đôi cánh mỏng
ngày hôm qua chợt như tờ giấy bóng
mỏng mảnh trôi trong giấc mơ anh
Cho một lần thăm tưới đám cây xanh
hàng hiên cũ qua nhiều mùa mưa nắng
mới hôm nào có con bướm trắng
đậu vào tay anh, đậu vào vai em
Rồi sau này sẽ không nhắc gì thêm
nắng bên thềm đổ loang ngày gió vội
bất chợt ngày nào mùa đi qua có hỏi
lặng lẽ mảng màu trong ánh mắt anh trôi...

Còn gì nữa đâu

Chẳng còn gì cứu vãn được nữa đâu
bài thơ lâu lắm không nhắc từ “hạnh phúc”
mưa đã rơi ướt mềm trên bờ ngực
buồn hôm qua thực chất đáng phải quên!
Những tổn thương đã tróc vảy, sắp liền
đã nghiêm nhiên cười hiền ngoan như nắng
em vẫn tô son, mắt đen, váy trắng
đã tự đi về lối vắng cũng thành quen!
Chắc bây giờ anh vẫn thích màu đen
vẫn ghiền cà phê, khi buồn hút thuốc

công việc, bạn bè đã thành thân thuộc
và đã quên em như sợi khói cuối mùa!

Chợt một ngày thành dĩ vãng trong nhau

Bất chợt một ngày thành dĩ vãng trong nhau
cái tên cũ nghe để rồi ngỡ ngác
kỉ niệm hôm qua tự mình phai nhạt
và một giấc mơ tạm gác ở lưng trời

Có những con người tìm thấy nhau trong đời
nhưng vô ý mà đánh rơi nhau mất
có những điều tưởng chừng là thành thật
nhưng lỡ một lần đã để vỡ tan đi

Rồi chúng ta sẽ gọi nhau là gì
cho những lần sau trên đường đời gặp lại
xin đừng gọi nhau là một thời vụng dại
bởi tiếng yêu đầu còn biết ngại, biết đau!

Nếu gặp lại xin thăm hỏi một câu
bởi đã bắt đầu thì đừng quên đi hết
chẳng cần nhiều đâu, chỉ cần cho ta biết
chuyện hôm qua chưa quên bởi một lần!

Mùa xuân sẽ lại về như một lẽ dĩ nhiên
và em sẽ bình yên như những gì có thể
vẫn biết sau này chúng mình không còn trẻ
đã giấu mặt nhiều điều đáng lẽ kể cho nhau!

Mùa xuân sẽ lại về trên ô cửa sổ nâu
một đóa hoa cúc tiếc mùa còn xanh biếc
những nụ chồi con vươn lên tìm diệp lục
em tựa bậc thềm đếm vài sợi nắng non

Dù không thuộc về nhau

Dù chúng mình chẳng thể thuộc về nhau
em vẫn cầu mong sau này anh hạnh phúc
luôn có niềm vui, nụ cười thường trực
em ở nơi nào vẫn chúc phúc cho anh

Sẽ có ngôi nhà với khung cửa sổ xanh
những dải tường vi leo vòng quanh song cửa
có cả khoảng sân, nuôi thêm bầy cún nhỏ
những đứa con anh sáng sớm chạy vui đùa
Trang nhật kí hôm qua giờ thành cũ
anh sợ chị ấy buồn những lần anh nhớ đến
em đã rất xa, chưa một lần kịp hẹn
mờ nhạt trong anh khờ dại của ngày xưa

Dù sau này tất cả chỉ là mơ
anh của thực tại không của riêng em nữa
có người đàn bà khác thay em chờ anh trước cửa
trở thành lí do để anh nở nụ cười
Ai cũng đi qua những đại dột trong đời
nhưng anh đừng nghĩ em chỉ từng là điều đại dột
bài thơ tặng có tên em... anh đừng đốt
nếu chúng làm anh buồn, hãy gửi trả lại em!

Có lẽ nào sẽ chẳng thể quên?

Những yêu dấu đi xa
giấc mơ đêm qua vẫn còn mới mẻ
tiếng mưa đầu mùa trên mái nhà rất khẽ
có lẽ nào sẽ chẳng thể quên?

Những yêu dấu không muốn chọn bình yên
hay bởi ưu phiền trong đời nhau đã lớn?
em ngày mai chỉ còn là vay mượn
một tiếng dỗi hờn để khóa lấp niềm thương
Những yêu dấu không còn kịp lên hương
mùa rét mướt ngược đường về yên ấm
bàn tay xa rời,

bàn tay không muốn nắm
tháng năm năm lặng lẽ giữa chợ vơ

Những yêu dấu chỉ còn lại trong thơ
phảng phất trong tiếng đồng hồ tích tắc
trong giấc mơ nhiều đêm không thật
nhắc lại nỗi êm đềm

Những yêu dấu rời bỏ anh, em
yêu dấu cũ đã thêm tên người mới
mùa mưa năm nay em không còn đợi
một chiếc lá rơi tội nghiệp trước hiên nhà!

Nỗi nhớ không tên

Nếu có lần anh còn về thành phố
em bây giờ thành nỗi nhớ không tên
những con đường, dòng cột điện xô nghiêng
hàng cây cũ nhiều lần mùa đổ lá

Em bây giờ sống trong ngôi nhà lạ
mỗi lúc ra vào chẳng gọi tên anh
thành phố trở mình thao thức hết mùa xanh
em ủ mãi một tình yêu không chín

Em bây giờ đã gặp bờ, cập bến
vẫn dịu hiền và vẫn biết đảm đang
những cuối tuần đầu phố xá thênh thang
em hạnh phúc bên người đàn ông ấy

Cuộc sống nhiều khi vẫn lạ lùng thế đấy
có những ngày tưởng giữ được bàn tay
bao ước mơ, bao dự định dựng xây
vẫn xảy ra... nhưng là cùng người khác

Nếu có lần anh về thăm thành phố
những con đường ngơ ngác tìm em
anh chợt nhớ có một mùi hương quen
và sợi tóc đã bện vào thương nhớ
(Có rất nhiều điều ngày sau đâu còn nữa
em bây giờ chợt như một dòng thơ
câu từ vỡ
lâu rồi anh quên đọc!)

Dấu vết nào rồi cũng dẫn đến anh

Dấu vết nào rồi cũng dẫn đến anh
em đã nghĩ về những điều ích kỉ
có sao đâu,
có sao đâu anh nhỉ
trong tình yêu, ích kỉ có tội gì?
Những vui buồn... dấu chỉ ước đôi khi
chỉ ước xa xôi có ngày gần lại
chỉ ước phút giây rồi trở thành mãi mãi
khi đã yêu rồi, hoang dại có sao không?
Những dấu vết dẫn về mùa đông
dòng sông chảy trong mắt anh màu khói
có những điều từng làm em đau nhói
bởi mãi muôn đời chỉ bỏ ngỏ “nếu như...”

Dấu vết nào cũng dẫn đến giấc mơ
chiếc xích đu trắng anh ngồi chờ ở đó
những ngôi nhà khuất xa và bé nhỏ
thành phố này chỉ có mỗi em anh
Dấu vết nào hằn lên những ứa xanh
rêu và cỏ đã mọc thành kí ức

nếu có thể, trong mơ anh hãy thức
em muốn về tì ngực để thở than!

Lẽ nhớ quên

Rồi ta sẽ nhớ và quên đi ai đó
như một lẽ tự nhiên cần có trong đời
như khi tất thấy những giọng nói, tiếng cười
đều sẽ có lúc bình thường như mọi thứ

Rồi sẽ có lúc bình yên trong hơi thở
khi những đợi chờ nhòa nhạt thành không
ta lại thấy mình đi đứng giữa đám đông
vẫn bình lặng như những con người khác

Thời gian làm nhiều điều phai nhạt
chẳng có gì mà phải phủ nhận thêm
có nhiều thứ cất giữ bởi lặng im
im lặng mãi đến sau này vẫn vậy

Có nhiều thứ khó thỏa lòng thật đấy
chúng ta chẳng bao giờ được như những cái cây
hay bay như những ngọn gió, đám mây
giản đơn và phỏ mặc

Rồi có lúc chúng ta phải thở khê tiễn giấc mơ không thật
không chấp bàn tay cầu khẩn những nhiệm màu
phải học cách mỉm cười, bình lặng trước nỗi đau
và tự nhủ “chắc ngày sau sẽ khác!”

Rồi có lúc phải quên một bài hát
những lần nghe sau chẳng day dứt, còn cào
chẳng biết tất thấy bình yên tự khi nào
như một thói quen đã mất vào dĩ vãng

Chúng ta vẫn phải đi qua năm tháng
vẫn phải vui buồn như một lẽ hiển nhiên
vẫn mong tìm được những phút an yên
giữ lại chân tình hiền ngoan sau giông bão
Chúng ta học cách nhớ quên không cần ai dạy bảo
cuộc đời nào cũng đến lúc thế thôi
chúng ta chẳng thể biết trước được buồn vui
nhưng có thể chọn cách bước qua
và rồi nhớ
hay rồi quên đi!

Trả hết mùa xanh

Có lẽ sau những ngày xa cách
nhiều giận hờn chắc hẳn cũng vơi đi
cả nỗi nhớ cũng ít hơn mọi khi
chắc đến lúc tình yêu này phai nhạt
Em đã khóc khi nhẩm lời bài hát
giống chuyện mình đến kinh ngạc đấy anh
thôi có lẽ... trả anh hết mùa xanh
em lặng lẽ để dành mùa thu cũ
Kỉ niệm nào rồi cũng yên giấc ngủ
chẳng cần chúng mình phải cố xóa đi
rồi tất cả bình thường như mọi khi
em vẫn thế, nhận ra mình chẳng khác

Có thể sau này anh nghe cùng bài hát
nhưng nỗi niềm chẳng giống hết hôm nay
có một người con gái khác cầm tay
những lời nói lại dành cô gái ấy
Chuyện yêu đương nhiều khi buồn thật đấy
như trở mùa gọi bão làm mây

nếu sau này nắm lại một bàn tay
hãy cố giữ đến ngày vui anh nhé!

Một sớm mai nỗi nhớ vọng về

Em cũng biết những mùa lá xanh
vẫn đâu đó sau những mùa trút lá
cuộc đời vẫn qua trên những con đường lạ
sẽ có bàn tay ai đó dẫn em về

Chuyện thương tình, chuyện giận dỗi đôi khi
em chẳng biết nói gì đầu vại lần trắc trở
những ngày vắng im, những điều tan vỡ
em sẽ trở về chờ đợi một bàn tay!

Phải chi lúc buồn có ai đó ở đây
dẫn em đi qua phố phường quanh quẩn
những nghĩ suy bằng đôi lời ngỏ ngẩn
anh chỉ mỉm cười và vẫn thế, lặng im

Em cũng biết ngay cả lúc vắng im
đời vẫn chảy mòn dần thành vết lồi
dấu tháng năm chờ bao mùa gió vội
rồi một sớm mai nỗi nhớ vẫn vọng về!

Bỗng cùng lúc nhớ nhau

Một ngày bỗng cùng lúc nhớ nhau
như những chuyến tàu đầu đi về trăm ngã
hẳn phải có lần gặp tại một sân ga...

Anh sẽ đi xa
em ở lại giữa bộn bề công việc
đôi lúc vui buồn
đôi khi mỗi một

sẽ có những lần quên hết
chỉ nhớ nhau
Sau này
anh đi đâu, về đâu?
em sẽ gởi đầu cánh tay ai lúc ngủ?
những bài thơ dấu đôi lần nhẩn nhủ
viết vội từng lời gửi chẳng thể đề tên!
Có thể sau này bỗng cùng lúc bình yên
là khi nghĩ về nhau
mà khóc!

Nỗi nhớ trở mình vào mơ

Em giật mình những lúc soi gương
thấy nỗi nhớ hằn xanh trên tường cũ
đôi mắt quầng sâu sau nhiều đêm thức ngủ
ngay cả giấc mơ cũng chia cách chúng mình
Em muốn ngược thời gian từ lúc biết bình minh
tiếc cái cửa mình để giấc mơ vụt tắt
muốn gom đêm làm của riêng đem cất
lúc nào muốn ngủ để lại mơ
Em biết thương em sau nhiều nỗi đợi chờ
tuổi thanh xuân mau mà thời gian đằng đẳng
chỉ sợ lúc nào em không còn kiên nhẫn
sẽ phải buông tay dấu biết vẫn rất cần

Mùa đi về mòn cả lối quen thân
thời gian trở mình trăm lần trên mái cũ
giấc mơ em nghìn lần trong giấc ngủ
vẫn mãi chập chờn một bóng áo quen

Em thương mình chưa trọn vẹn bình yên
em cũng hiền lành, đâu ác chi anh
lắm lúc thèm nghe nhiều điều cũ kĩ
mặc kệ gió giông năm nghĩ chuyện bên đời!

Tình yêu này, em cất giữ riêng anh

Anh cứ đi
nhưng hôm nào thấy mệt
hãy trở về
rồi quên hết
ngủ ngoan!
Cuộc đời này
nhiều lắm những đa đoan
những bon chen và vội vàng thường nhật
nhưng có một điều anh nên tin là thật
tình yêu này: em cất giữ riêng anh
hãy cứ đi cho thỏa khát niềm xanh
khu vườn cũ em vẫn dành khoảng nhỏ
lúc anh về, yêu đời như cây cỏ
em và anh
cùng xới đất, trồng hoa

tuổi trẻ anh sẽ lừng lững trôi qua
ngôi nhà cũ rêu sắp dày thêm nữa
cánh cửa sổ đêm qua giông bão vỡ
em sửa rồi sợ chẳng kịp đợi anh
cuộc đời triền miên là điệp khúc quanh
có nhiều thứ sẽ trôi như nhành khói
nếu anh trở về
không cần anh nói

em hiểu rồi
anh cứ việc nghỉ thôi!
Anh cứ đi đến nơi nào thấy vui
em ở lại ngồi chờ nơi hiên cũ!

Hạnh phúc đời người, có lẽ bởi nợ duyên

(Anh sẽ hỏi vu vơ
như thế thật lòng chẳng bao giờ nhớ tới
nỗi buồn còn lẩn dài, rất mới
trong ánh mắt em cười!)

Chúng mình từ đây sẽ trở lại đôi nơi
những ngôi nhà có một người khác đợi
mỗi ngày tan ca anh thường về rất vội
có một mâm cơm đã để sẵn ghế ngồi

Chúng ta từng nghĩ tình yêu là bầu trời
anh và chỉ em, không có thêm người khác
buồn lo thường ngày, đôi lúc vui anh hát
tất cả trên đời anh dành hết cho em

Năm tháng cho mình trải nghiệm nhiều thêm
rồi nỗi êm đềm lâu dần thành lặng lẽ
bão giông nhiều hơn, con đường chia ngã rẽ
rồi có một ngày cũng phải để nhau đi

Anh sẽ vẫn dịu dàng như mọi khi
dù năm tháng có tì thành vết xước
hạnh phúc vẫn luôn là điều mình ao ước
nhưng nụ cười giờ chẳng thuộc về nhau
Chắc sẽ có dịp cùng trò chuyện đôi câu
“Anh (em) thế nào? cháu nhà anh (em) mấy tuổi?”

đi làm mỗi ngày đi về dăm ba buổi
những nỗi buồn lo nghe đôi lại làm quà

Và em hiểu hơn cả những điều xót xa
rằng cuộc đời nào cũng trăm nghìn ngã rẽ
chúng mình từng yêu bằng một thời tuổi trẻ
còn hạnh phúc đời người có lẽ bởi nợ duyên!

*Rất khó khăn để tìm kiếm, giữ và duy trì một mối quan hệ, nhưng lại thường
dễ dàng để từ bỏ và đánh mất nó. Và tìm lại càng khó khăn hơn!*

*Như một chai thủy tinh bị đánh rơi, hoặc sẽ vỡ tan làm trăm mảnh, hoặc rạn
nứt, nứt mẻ.*

Đó là những điều chắc chắn phải xảy ra!

Cỏ rồi

Mùa cỏ rồi anh qua không đứng lại
đóa hoa vàng ngần ngại một nhành sương
nếu bây giờ em nói... vẫn còn thương
thì con đường ấy còn cùng đi hay khác?

Có những điều chẳng hẳn vì khoảng cách
chẳng hẳn đôi lời chạm phải tổn thương nhau
khi tận cùng của thốn thức rất sâu
tự mình vui đầu đau những điều đơn lẻ

Anh và em, chúng mình còn trẻ
còn nhiều lần để chọn ở, hay đi
chọn dừng chân hay ngơi nghỉ đôi khi
chọn một cuộc đời để nghĩ về rồi thanh thản!

(Chỉ ước sau này được như loài chim nhận
bay về phương nào cũng vẫn được sóng đôi
chia những sướng vui
vỗ về hờn tủi!)

... Để nhìn lại chặng đường có đôi lần nông nổi

có thể mỉm cười
ít nhất vẫn còn nhau!

Anh có về?

Anh có về tìm hơi ấm riêng chung
em vẫn thức cùng những điều đơn lẻ
đã có một thời chúng mình đều trẻ
đều tưởng nghĩ về một ánh mắt xa?

Anh có trở về tìm lại hôm qua
hạt nắng cũ cuối ngày chưa kịp tắt
em chỉ sợ những điều kia sẽ mất
trốn hết cả em vào ánh mắt anh rồi

Anh có trở về tìm một phiến mây trôi
chờ cơn mưa cuối vì tủi hờn òa khóc
nắng đã hanh hao suốt cuộc đời khó nhọc
em muốn một lần tưới dịu lại mùa xanh?

Em đã chờ như thế biết tin anh
dù kí ức chất dày thành tường lũy
dù đôi lần em giấu mình cũ kĩ
vẫn chờ bàn tay khẽ chạm để lay mình...

Ấm áp này đã hết hay... chưa?

Sẽ còn là những ngày lặng lẽ
gió bên đời giờ cũng đã trôi xa
em là cơn mưa nhỏ ngang qua
nghiêng rất nhẹ bên đời anh đầy bão...

Liệu có lần nào trong đời này nữa
chúng mình tìm về nép trọn vào nhau

mách với anh: “cuộc đời làm em đau!”
“em đừng khóc mà nhàu tim anh mất”
Có những điều cùng thời gian đi khuất
gánh hành trình thêm nặng nỗi chênh vênh
em sẽ nhớ và giữ một cái tên
dù năm tháng có hằn lên bụi vết!
Nhưng có một điều cả đời em muốn biết
rằng ấp áp này đã hết hay... chưa?

Lâu lắm rồi mới gặp lại nhau

Lâu lắm rồi mới gặp lại nhau
khi ta đã có cho riêng mình những câu chuyện đời
những năm tháng ngược xuôi dâu bể
lại được trở về mà kể lể nhau nghe
Em đã tìm cho riêng mình một người để được chở che
anh cũng đã tìm cho mình một người để được làm người che chở
nhưng chúng ta không bao giờ có thể
trở thành một đôi!
Những trớ trêu nhiều lúc đến bật cười
chúng ta bước vào cuộc đời người kia như định mệnh
đâu ai hẹn
mà cứ thế yêu!
Em đã kể cho anh nhiều điều
về cuộc sống đều đều qua như thế
anh đã kể với em về những điều dâu bể
ba mươi tuổi đời anh đã trải qua...

Nếu chúng mình không phải cách quá xa
thì chắc bây giờ đã là chồng vợ nhỉ

nhiều lúc buồn cười em vẫn luôn suy nghĩ
“bao giờ đời này anh mới hết nợ em?”

Anh vẫn quan tâm và cứ quan tâm thêm
cứ chỉ bảo em cả những điều nhỏ nhặt
cả những thứ riêng tư đến chính em cũng cho là vợ vẫn
miễn thuộc về em cũng thành nỗi bận tâm

Những nông nản xa cách cũng nhiều năm
anh, em đã nắm tay, đã hôn nhiều người khác
có lúc chính em nghĩ chuyện xưa phai nhạt
như những mảng màu đã ướm át trong mưa

Anh có bao giờ tin vào những giấc mơ
anh đã mong gì cho những lần trở lại
cứ như chúng ta vứt bỏ tất thấy để cùng nhau trẻ dại
để rũ trần những ái ngại thảng năm?

Em hồ thẹn lòng vì nhiều lúc vô tâm
nhiều lúc chạy theo những điều ngoài tầm với
nhiều lúc biến mình vì một điều gì mà trở nên yếu đuối
rồi mới tham lòng muốn nghĩ, dựa vào anh

Duyên phận đôi khi chỉ là chuyện mong manh
nhưng những điều anh dành cho em khiến em không thể

không tin vào điều duyên nợ
anh trả nợ em, em trả nợ người khác
phải chi chúng mình nợ nần rồi tự trả cho nhau!

Em xin lỗi đã từng làm anh đau
đã từng khiến một gã đàn ông ba mươi tuổi ghen lòng như đứa trẻ
sao anh có thể
cứ thế thương em?

Rồi đây, khi tháng Chín về như một lời cầu nguyện từ đêm
anh trở về thăm em và những con đường thành phố
nhà thờ Đức Bà,

quán cà phê hẻm
những êm đêm của một ngày xa
Chúng mình sau này rồi sẽ lại cách xa
anh cứ đi về như chuyến tàu vào sân ga thành phố
em đã biết mình sẽ luôn ở đó
dù chẳng biết bao giờ là một kết cục vui
Như những kẻ nợ nần nhau thế thôi
anh trả hết cho em đi rồi yên vui, hạnh phúc
em biết chừng còn nợ nần rất nhiều người và nhiều cuộc đời không thực
nên phải đi tìm mà trả cho xong...

... Bởi sợ rồi đây sẽ ướm lỗi anh về

Sẽ có ngày
em lại ghé thăm anh
khung cửa sổ mở ra thành phố nhỏ
có cả khoảng trời bao lần nhìn mưa đổ
cả khu vườn xanh
lặng lẽ những tàng cây
Có một ngày
anh chẳng muốn làm mây
chẳng muốn bay đi cùng trời tìm gì nữa
bông hoa trong vườn sáng nay thôi, vừa nở
còn tinh sương hơi thở của yên bình
Em muốn gặp anh mỗi lúc chớm bình minh
muốn nhìn anh mỗi lần ngày vừa tắt
muốn ôm anh những ngày đời gay gắt
muốn chở che khi giông đổ, mưa về

Sẽ có ngày
em lại ghé về thăm
nơi thành phố tháng năm năm lặng lẽ!

em không muốn làm mưa
dầu có rơi thật khế
bởi sợ rồi đây sẽ ướt lối anh về...

Em biết rồi đây...

Em đã biết mùa mưa về rồi đây
thành phố nhắc đủ đầy thêm nỗi nhớ
có một bàn tay không bao giờ chạm nữa
nỗi nhớ bây giờ chợt hóa những mệnh mang

Em biết rồi đây khi mùa khác ghé sang
bàn tay ấy sẽ có bàn tay khác
mưa của hôm qua chìm về đêm nhòa nhạt
và những bóng hình rời rạc lướt qua nhau

Sẽ có câu chuyện còn nhớ mãi về sau
chúng ta từng cố mà rồi không quên được
em sẽ mỉm cười để anh bình yên bước
nghe giọt cồn cào trôi ngược tận cuối tim!

Thành phố này có những lúc lặng im
có những con người kiếm tìm trong vô vọng
em chắc sẽ thôi... ngừng tin vào “duyên phận”
bởi có một người.... mãi chẳng nhận ra em!

Em đứng lại chờ ngày thành cũ

(Tặng anh...!)

Em đi tìm bình yên cho anh
trên những triền đời mùa bao lần trút lá
giữa những gương mặt thân sơ, quen lạ
giữa những ánh nhìn hời hợt vô tâm

Người vẫn đi về gầy rạc cùng tháng năm
cùng những mảnh ngày đã nằm yên trong đất
em đi tìm anh,
anh đi tìm những điều đã mất
trong quy luật trốn tìm của những kẻ cô đơn
Nếu anh bước đi mà thấy bình yên hơn
em sẽ đứng lại dỗ dỗi hồn ngày tắt
cuộc đời lao đi những vòng quay tắt bật
em nhận ra mình cũng có lúc chơ vơ

Nếu anh ra đi mà tìm được giấc mơ
em sẽ đứng lại ru cho đêm say giấc
nếu thấy những điều bàn tay từng lạc mất
hãy cố gọi về rồi cất kỹ vào tim
Em vẫn đi tìm cho anh chút bình yên
mong nụ cười ấy đừng bao giờ lịm mất
em đi tìm anh,
anh đi tìm những điều không thật
có quy luật nào ràng buộc mãi chơ vơ?
Nếu anh bình yên đi tìm lại giấc mơ
em sẽ đứng lại chờ ngày kia thành cũ...

Những mảnh vỡ còn ẩn trong tim

Những mảnh vỡ rơi xuống trước mùa đông
là những gì sót từ mùa thu ấy
em chưa bao giờ nghĩ mùa đông sẽ lạnh thình đến vậy
như thế đang gom hết cả nỗi buồn đây
Giá có anh một lần đứng lại nơi đây
em sẽ ghì chặt vào lòng mình mà thồn thức
sẽ bảo với anh điều em tin là có thật
rằng đã đợi anh từ tất lâu rồi

Những mảnh vỡ trong cả tiếng anh cười
như sót lại của một thời tuổi trẻ
em đã hình dung nhiều điều anh không kể
về sự trở về
và cả sự ra đi

Cuộc đời chúng mình vẫn giông bão đôi khi
dường như em hiểu vì sao lại thế
như biển kia dẫu mênh mông đầu thế
chỉ nhận về mình toàn những bình yên
Những mảnh vỡ còn ẩn trong tim
và cồn cào khi tìm về kí ức
giá bàn tay em đặt một lần lên ngực
để ru êm những ngờ vực đời thường...

Màu của chờ trông

Chúng mình gặp lại một ngày mưa
tại quán cà phê cũ
em nhìn anh, bảo anh không còn trẻ
anh cười bảo rằng “mình có lẽ... nên yêu!”
Vài năm trước
em định nói bao điều
nhưng anh lờ đi bằng nhiều câu chuyện khác
cốc cà phê cứ loãng dần
rồi nhạt
anh chẳng bao giờ nhìn tận đáy mắt em
Và như thế
em hiểu sự lặng im
là nỗi chối từ anh mặc nhiên để ngỏ
em nhận ra mình đã không còn nhỏ
đã hiểu những điều anh chẳng muốn nói ra

Rồi cứ thế
chúng mình cách xa
em gác lại tất cả câu chuyện cũ
công việc, bạn bè, những thú vui choán chỗ
và cũng vô tình quên tạm nỗi buồn kia

Đã có thêm người đến, ở lại và ra đi
em vẫn để dành rồi xem là kỉ niệm
nhưng trong trái tim luôn có điều tìm kiếm
bản thân em cũng chẳng định nghĩa được là gì

Anh trở về sau nhiều năm ra đi
quán cà phê vẫn yên bình, lặng lẽ
bản nhạc từng nghe vẫn vang lên nhẹ nhẹ
như tan vào hư vô...

Những điều trong em trôi dạt như sóng xô
như cái cách em xoay cốc cà phê sóng sánh
ánh mắt em bây giờ khác, lạnh
như màu những chờ trông

Quán cà phê,
bản nhạc ngày mưa
em đã nghĩ chẳng còn gì nói nữa
cà phê vẫn thơm
nhạc kia vẫn nhẹ
có rất nhiều điều em đã chờ đợi được nghe!

Em đã nghĩ đến anh chiều nay

Em đã nghĩ đến anh, chiều nay
khi mây đổ về làm mưa trong thành phố
con đường trở về chiều nay đầy gió
rồi em nghĩ rằng anh sẽ lãng quên em!

Em nghĩ về cả những điều không tên
hương nước hoa có mùi cỏ dại
và chúng ta rồi chẳng còn gặp lại
em đã khóc lên như sợ hãi đánh mất mình
Em nghĩ về anh trong khoảnh khắc lặng thinh
khi em hỏi rằng “sẽ quên hay nhớ?”
anh ngập ngừng “thực lòng anh muốn nhớ...
nhưng...”

Và em tự hiểu tất cả tổn thương
anh sẽ là người đứng, không thuộc về em nữa
lần cuối ôm nhau, lặng im và thở
giọt nước mắt kia còn đọng ở tim mình!

Rồi từ đó anh cũng lặng im
chẳng nhắn tin quan tâm em nhiều nữa
đôi lần ngập ngừng muốn bảo rằng “em nhớ...!”
viết ra rồi chỉ để xóa đi

Và anh cũng bảo “rồi có thể đôi khi
anh sẽ trở lại thăm những lần đi công tác
nhưng với tư cách khác
như thế bạn bè!”

Em nghe rồi chỉ để xót xa thêm!

Chúng ta sinh ra vốn để làm dĩ vãng
hiện về một ngày giữa câu chuyện xa xôi
người kể lại thường không là mình nữa
thoáng bình yên như một mảnh mây trời!

Ai trong đời sẽ tìm thấy một người
cùng nhau trở thành hiện tại, tương lai và
sau cùng là dĩ vãng nói cho nhau nghe về điều bình lặng
khi những tàn dư năm tháng ngủ bên đời?

Mưa Sài Gòn rồi có thể bình yên?

Chúng mình mãi là những kẻ cô đơn
để lạc nhau giữa Sài Gòn vô tận
cứ bơ vơ mãi tìm điều đã mất
nhưng chẳng bao giờ còn gặp lại nữa đâu

Em vẫn đi qua những con phố rất lâu
những công viên mình hay ngồi dạo đó
những quán ăn bên đường hẹp nhỏ
nhưng chẳng chỗ nào còn gặp lại anh

Chúng mình mang theo niềm hi vọng mong manh
để tìm một con người giữa lòng thành phố
Sài Gòn này quen mà xa lạ
có lẽ mình yêu thành phố này bởi có người kia

Trên dấu phố em qua,
hàng me vẫn sang mùa trút lá
và vẫn đi ngang bao gương mặt lạ
chẳng ánh nhìn nào bắt gặp thân quen

Mùa mưa Sài Gòn rồi có thể bình yên
khi điều chúng mình đi tìm
mà chẳng bao giờ còn thấy?

Chúng mình còn gì mà vội vã?

Chúng mình còn gì mà vội vã nữa đâu
tuổi trẻ nào rồi cũng sẽ qua đi

để có một thời nằm im kể lại
(hơn một lần nhớ quên
hơn một lần không tìm đúng nghĩa để được thành gọi tên)
thì sẽ mặc nhiên mà trở nên quen thuộc!

Chúng mình còn gì để mà vội nữa đâu
câu chuyện hôm qua đã nằm yên trong đất
rồi cũng sẽ vô nghĩa cả thôi những điều được mất
cố nắm chặt tay có giữ lại được gì?

Nếu ta trở về và muốn nói với người hết cả nghĩ suy
từ muôn thuở (hay hôm kia còn lại?!)
và cầm trên tay một bông hoa dại
đã nở muộn mằn từ trầm tích xa xưa

Chúng mình còn gì để vội nắng vội mưa
vội cả tuổi trẻ chưa về bên kia dốc
vội vàng tìm mình trong tiếng cười tiếng khóc
lọc lại những tạp âm không thuộc trái tim mình!

Chúng mình thừa biết là vẫn sẽ bình minh
vẫn sẽ chân tình và hoang đường mà sống
về lại góc nhà mà nằm im khi ngày muộn
nghe ngóng cuộc đời bề bộn phía sau

Chúng mình còn gì để mà vội nữa đâu
tuổi trẻ nào rồi cũng qua đi
để có một thời mà nằm im kể lại...!

Giữa đôi chiều quên nhớ

Có những điều mà thời gian bất lực
dẫu cố gắng nhiều rồi có xóa được đâu
chỉ là bảo lòng hay thôi đừng nhớ nữa
vậy chứ thật ra có quên được bao giờ

Cứ hồn nhiên nghĩ nhiều điều sẽ bình yên
rồi theo thời gian mà dần dần chìm xuống
nhưng biết thật lòng mãi vẫn là mong muốn
bởi thời gian kia cũng bất lực như lòng

Chúng ta cứ đi trên những con đường vòng
quanh quẩn mãi giữa đôi chiều quên nhớ
tự hứa rằng không đợi chờ gì nữa
nhưng thật sự có thể thế được không?

Khi nhận ra ngay cả thời gian là bất lực
trái tim không đập theo ý muốn của mình
biết làm gì hơn ngoài cách học lặng thinh
để cố tỏ ra bản thân mình mạnh mẽ?

Có những điều chỉ nói cho vui thế
có những điều chỉ nói để mà nghe...

Câu chuyện đã tàn để kể tiếp cho nhau

Câu chuyện đã tàn để kể tiếp cho nhau
bức tường thời gian đã xây cao quá nửa
chỉ còn sau lưng tiếng đóng sầm cánh cửa
khép lại cả rồi thương ghen giữa chúng ta!

Câu chuyện đã tàn không đủ sức đi xa
nên phải dừng lại khi ngày chưa quá vắng
ngượng nghịu, ơ thờ chấp nối thêm cũng chán
bởi nhân duyên này đến kì hạn phải thôi!

Câu chuyện tàn rồi không đủ sức ấm môi
thành ra nhạt nhẽo,

đến nói cười cũng lạnh
đâu thể tự nhiên được như hai người bạn
đâu thể lạ xa như hai kẻ người dưng

Câu chuyện đã tàn khi dừng tạm chữ “thương”
là thương mình, thương người
và cùng nhau thương ghen
rồi phải giấu nhau cả đời điều thương mến
nhưng chẳng đủ nhiều để hẹn một lần yêu!
Câu chuyện đã tàn như ngày cạn điều linh
mặt trời thoi thóp thở trên miền đời mới
cánh cửa đóng sầm,
ngày lặng im vào tối
biết nói thêm gì để đừng phải tổn thương?

Lại lỡ trót thương...

(Nếu ta ngược về nghìn năm trước
gặp lại người ở một kiếp phong sương
cũng như bây giờ, ta lại lỡ trót thương
rồi quên mất đường trở về hiện tại!

Nếu ta ngược về một thời hoang dại
sống trên đời trong kiếp cỏ cây
người lơ đãng và vô định làm mây
liệu có đổ xuống đời này một hôm khát cháy?

Nếu ta ngược về nghìn năm trước
giữa cuộc đời này liệu có thể gặp nhau?)

... Nhiều khi chỉ là những ví dụ buồn đau
ta thừa biết không bao giờ có thể!

Rồi vẫn đi qua tháng ngày dâu bể
bằng những khát khao đại dột trong đời
bằng những giấc mơ ảo tưởng đến nực cười
bằng những ví dụ cả đời là ảo ảnh!

Những nỗi buồn, em sẽ giữ hộ anh

Những nỗi buồn, em sẽ giữ hộ anh
quên đi nhé và bình yên đi nhé
tất cả vừa qua chỉ là cơn gió nhẹ
đừng để dành những con sóng trong tim

Những niềm vui, anh cứ giữ hộ em
là ngày nắng và những miền thương khát
đêm qua thôi, em còn nghe anh hát
những lời ngọt ngào mà thấy bỏng rát tim

Em sẽ giữ hộ anh những đau buồn nằm mãi với lặng im
sẽ vượt lại trái tim mềm để lại biết rung nơi ngực
chai sạn tháng năm chên vênh bên bờ vực
tổn thương nào còn rưng rức nơi tim

Em xin nhận những đại khờ về em
anh đừng trở về đêm với niềm xa xót
bình yên kia em tặng về anh hết
chỉ khi anh mỉm cười là em biết mình vui!

Niềm riêng giấu chặt đến tận cùng

Em đã kiếm tìm, mà rồi không thấy
anh trên chuyến tàu đột ngột rẽ vào đêm
em gõ cửa để nghe tiếng vọng im
anh tan biến vào một miền gió khuất

Em trò chuyện với mình nhiều giấc mơ không thật
anh là nửa vời kiếm tìm và đánh mất
em khóc cho đêm, đến ngày im bật
anh là niềm riêng giấu chặt đến tận cùng

Anh tìm biển xa, em ngược núi rừng
là xa cách không cùng gần lại được

em ngược không gian tìm về ao ước
anh ngược tim mình tìm cố khước từ em

Em đã đi xa nhiều phố, nhiều đèn
qua vạn con đường, qua nghìn ánh mắt
hi vọng về anh sắp thành điều vụt tắt
mặt đất bây giờ không rẽ lối về anh
Em đã đi tìm mà chỉ thấy mong manh
hi vọng về anh sắp tan thành ảo ảnh!

Gửi thương nhớ về đâu?

Rồi chúng mình sẽ phải gửi thương nhớ về đâu
khi giọt nước mắt cuối cùng không dành phần cho nhau được nữa
ai cũng có cho riêng nhiều lí lẽ
để bắt đầu cho một sự lãng quên!

Những con phố quen rồi, đâu vì thế mà sẽ đổi tên
chỉ có chúng mình là trở nên xa lạ
hình như một mùa vừa mới rơi đầy lá
khoảng trời bây giờ là mảnh kí ức rêu?

Chắc là tự nhiên mà người ta hết yêu
sao trách được, bởi đời nhiều lí lẽ
(chắc là chúng mình bây giờ còn quá trẻ
chắc là bây giờ chưa thích hợp đi xa...?!)

Rồi chúng mình sẽ gửi thương nhớ về đâu sau những chuyến đi xa
mong manh đấy và rồi chênh vênh đấy
chẳng hiểu tại sao trái tim mình buồn vậy
dù vẫn biết đám mây rồi sẽ phải trôi đi...
(Những mùa trong năm đâu vì thế đổi thay
sẽ đứng lại hay ngừng trôi tuần tự

trái tim yêu có lí lẽ riêng cho một lần tha thứ
từ những tổn thương tưởng đã lên mầm)
Rồi chúng mình sẽ gửi tuổi trẻ về lại tháng năm
câu chuyện cũ sẽ chỉ là trầm tích
rêu nơi góc tường lên xanh rồi xám xịt
chúng ta đâu biết trước mọi điều để từ chối được đâu...
Và giọt nước mắt cuối cùng dẫu muốn dành phần cho nhau
cũng khó khăn như việc bắt đầu bằng cách khác!
*Có những con người đi ngang đời nhau một lần, rồi nghiêm nhiên trở
thành xa lạ!*
*Có rất nhiều điều chưa bao giờ được làm cùng nhau, và không bao giờ có
thể còn làm cùng nhau!*
*Có những điều từng làm cùng nhau, rồi không bao giờ còn có thêm lần
nữa!*
*Tình yêu đôi khi không phải là chọn lựa buông bỏ hay tiếp tục, mà là trái
tim có còn cùng nhịp đập, còn muốn hướng về nhau hay không!*
*Tiếc là bản thân chúng ta thường trì hoãn, thường để những việc có thể
làm cùng nhau đến ngày mai, ngày kia... Chẳng thể ngờ, chỉ một khoảnh
khắc thôi, khoảng cách đã là mãi mãi...*
*Những điều chúng ta kịp trải nghiệm cùng nhau tiếc rằng quá ít, trong khi
trì hoãn lại dường như quá nhiều!*

Mênh mông ... là giữa chúng mình

Mênh mông quá, chúng mình không đi hết
câu chuyện bây giờ chỉ là vết chiêu loang
ở nơi ấy, một mùa mới đã sang
em vẫn đi về với những ngày mưa ướt!
Xa xôi quá, dẫu vẫn nhiều ao ước
chỉ để ước ao vì có thật bao giờ

bài thơ viết thành rêu trên tường cũ
và những mong chờ hằn vết với mùa thu
Mênh mông quá, thời gian hóa hư vô
lòng bất lực như sóng xô ghềnh đá
mong manh quá, tháng ngày bay theo lá
chúng mình im lìm chẳng dám ngược nhìn thêm

Em trôi về ngày, anh lặng lẽ vào đêm
trái tim thổn thức, xa dần rồi tan biến
cuộc đời rộng dài và dòng người như biển
đi về phía nào để tìm lại được nhau?
Bất lực quá, chỉ còn là đêm sâu
là màu thời gian bắt đầu dần đặc quánh
nỗi trông chờ ngấm say như rượu mạnh
có hi vọng nào để dựa khỏi chông chênh?

Chúng ta rồi sẽ... khác

Em sẽ khác và anh rồi cũng khác
không chỉ là nét già nua trên mặt
không chỉ là điêu linh nơi đáy mắt
không chỉ là chân thật bị lãng quên...
Như những con đường đi mãi vẫn không tên
một khoảng trống không điền từ nào hợp
thế gian rộng mà lòng người chật hẹp
và trái tim mình tự nép tránh bão giông
Anh sẽ khác và em rồi cũng khác
có bản nhạc nào trùng lặp giống hệt nhau
có bức tranh nào nguyên vẹn một sắc màu
theo năm tháng mà không nhòa nhạt bớt?

Anh sẽ quên và em rồi cũng quên
như lẽ hiển nhiên để nhớ nhiều điều khác
và nếu trong đời không còn ai để nhắc
chắc sẽ mơ hồ
sẽ rất xa xôi!

Những con người chẳng thuộc về nhau

Bởi có những con người mãi chẳng thuộc về nhau
nên tìm kiếm mãi cũng chỉ là bắt đầu vô vọng
tháng ngày đi qua tàn phai nhiều ước vọng
để chấp nhận thêm về những nỗi khước từ!

Bởi có những con người đơn độc trong cả giấc mơ
trở mình giữa đêm chỉ để nhận về chơi với
một chiếc bóng trôi buồn thương đến tội
giọt nước mắt trong rơi vội chảy xuống đời!

Bởi có những con người số kiếp lạc dưới bầu trời
làm cánh chim nhỏ trong gió chiều bay mãi
đơn độc theo những tháng ngày mệt mỏi
cũng đã nghĩ về và khát được bình yên!

Bởi có những con người chỉ có thể giữ yêu thương ở mãi trong tim
mong một lần tìm trở về bên yêu dấu
mong một lần bắt đầu gọi từ dĩ vãng
mong một vòng tay giữ lại những yên bình!

Anh, em có điều muốn nói...

Anh,
em có điều muốn nói trước bình minh
về nhiều nỗi lòng ngổn ngang như một lùm diên vĩ

nếu như sinh ra để rồi thành cũ kĩ
thì nhớ hay quên cũng có khác nhau gì?

Anh,

em muốn nói một lần trước lúc ra đi
về những thăng trầm đã bong ra như lớp biểu bì già cỗi
nếu tình yêu này bắt đầu từ nông nổi
thì ở hay đi cũng có khác nhau gì?

Anh,

em muốn nói hết một lần những hoài nghi
những dằn vặt đã chất dồn cao như tường lũy
nếu bước cùng nhau mà không thành tri kỉ
thì bây giờ hay sau này có khác gì đâu?

Anh,

em muốn nói hết một lần trước lúc xa nhau
tìm chân trời khác bắt đầu ngày nắng khác
nếu tìm thấy nhau để rồi lại lạc
thì tìm thấy hay không cũng có khác nhau gì?

Anh,

em muốn nói hết một lần trước lúc ra đi
cánh chim nhỏ sẽ không quay về nữa
bông hoa đỏ mãi không thành ngọn lửa
thì mùa xuân, hạ, thu, đông cũng có khác nhau gì?

Em muốn nói hết một lần trước lúc chia li
trước lúc câu chuyện cũ chỉ tro li cùng dĩ vãng
trước lúc cơn mưa về giữa mùa nắng hạn
trước lúc lòng em trong gió lốc tan ra

Em muốn nói hết một lần câu chuyện của chúng ta
trước lúc đi xa ngược về miền ảo vọng
anh rồi sẽ trở về làm cơn gió lộng
em sẽ tìm anh chỉ trong giấc mộng dài

Anh,
em muốn nói hết một lần trước mặt cả hai
để không ai phải gồng mình tìm lí do cho một lần trốn chạy!

Chẳng câu chuyện nào có thể viết cùng nhau

Tuổi trẻ nào rồi cũng phải qua đi
em khép hờ ngày cho đêm len vào mắt
và cuốn sách kia trang cuối cùng được gấp
chẳng có dòng nào viết cùng chuyện chúng ta

Rồi tất cả không như những đóa hoa
mưa nắng dầu đổ như bao đời vẫn thế
ai sẽ ngồi lại sau cùng để nghe em kể
lời trần tình hoang dại, đa đoan?

Những tháng năm rong ruổi với thương buồn
với những thăng trầm nghe lòng cuộn sóng
mùa vẫn thênh thang đổ mây qua lối rộng
lá vẫn mặc nhiên tự đổ với mùa

Cuốn sách gấp rồi, vậy buồn hết hay chưa
em lặng lẽ đưa tay tìm dĩ vãng
hanh hao quá một miền trời nắng hạn
muốn kiếm tìm mưa cho thỏa nỗi khát lòng

Tuổi trẻ chúng mình thế mà mong manh
anh im lặng mãi chắc cũng buồn, anh nhỉ
nhưng chắc sau này với em anh không kể
chẳng câu chuyện nào có thể viết cùng nhau...

Rồi sẽ như một trận mưa, qua mau
dầu trước đó là bắt đầu hay không hề có

chẳng thương ghét nào được viết nên từ đó
bởi đã có trang sách nào được viết cùng nhau!?!

Tháng năm xa xôi gói lại tặng mùa

(Em sẽ vừa nói, vừa cười như thật
kể cho anh nghe những tất bật đời thường
rằng em đã tìm và gặp một người thương
anh ấy rất tốt và cuối năm sẽ cưới...)

Những cuộc hẹn sẽ chẳng bao giờ tới
của những con người mãi chẳng thuộc về nhau
cốc rượu đỏ,
còn cốc cà phê nâu
đều gây nghiện nhưng đâu dùng chung được!

(Em sẽ ổn thôi và rồi bình yên bước
tháng năm xa xôi sẽ gói tặng lại mùa
nếu như có lần nào em trở về thăm nữa
chỉ để nhớ thôi rồi sẽ lặng lẽ đi)

Anh cứ làm cánh chim thiên di
tuổi trẻ thả rong tìm bao điều mất được
kí ức xanh rêu trước mùa sông dâng nước
khi đợt mưa đầu đợt ngọt đổ về đêm

Và thế là... chúng ta sẽ lặng im
tất cả chìm đi như khói chiều trên sóng
như dư âm tiếng guốc xa còn vọng
rồi nhớ,
rồi quên,
như giấc mộng đêm hè...

Thìng lặng

Rồi những ngày cứ lầm lũi đi qua
cả hai chúng ta vẫn quan tâm lặng lẽ
tuổi tác sau này cũng chỉ là vô nghĩa
bởi điều ta chờ đã chẳng thể xảy ra
Những im lặng là dành cho chúng ta
là dành cho những kẻ hữu duyên, không nợ
điều đó thật đáng sợ
như cảm giác thấy bàn chân mình
mà chẳng thể nhấc lên đi

Vẫn chỉ bên nhau lặng lẽ như mọi khi
như trước kia, như bây giờ, sau này và mãi mãi
mọi thanh âm chỉ còn là thừa thãi
mọi vui buồn là vụng dại bỏ quên

Rồi thấy dư thừa như một lẽ hiển nhiên
như những quan tâm bỗng trở thành phiền lụy
chẳng phải yêu đương, chẳng là tri kỉ
mối quan hệ này vốn dĩ đã không-tên

Biết làm sao cho khỏi những buồn phiền
khi mọi thứ dĩ nhiên là phải thế
đã cố gắng nhiều, nhưng cuối cùng chẳng thể
rủ bỏ mọi điều như một lẽ cần-nên!

Dẫu nghĩ cho cùng chỉ là một cái tên
mà cả trăm nghìn người trên đời này trùng lặp
nhưng cái cảm giác nhói lên trong tận cùng cổ chấp
vẫn chẳng thể nào vùi lấp để dừng dừng

Làm sao có thể biết cách nào ngừng thương
biết con đường khó đi mà đừng đi nữa
rồi cứ phải đôi lần vẫn lặng im mà thờ
với một niềm tin “có thể sẽ bất ngờ...!”

Anh lên không..., chuyển tàu em rời bến?

Đã quá trễ,
chuyển tàu em rời bến
anh lên không? còn chỗ trống cuối cùng
nhANH lên nhé,
sợ không còn kịp nữa
chuyển tàu em sắp sửa chuyển sang đông!

Đã quá trễ,
anh có muốn lên không
cánh cửa ấy sắp đóng sầm
thình lẶng
lối rẽ vào đêm là con đường xa vắng
lối rẽ lòng em là một nỗi xa xăm
Lên không anh?
cùng về với tháng năm
em lầm lũi năm một nhàn sương khói
mang trái tim yêu cả đời không nói nổi
chỉ biết đợi chờ bằng cả nỗi đa đoan...

Chuyển tàu đêm sắp rẽ với gió ngàn
những thanh âm khan trầm và buốt lạnh
chỗ trống bên em vẫn chờ người ngồi cạnh
nhANH đi thôi anh
trời sắp sửa mùa đông...

Đã quá trễ rồi,
anh có muốn lên không
đồng hồ điểm những hồi trống rỗng
và tiếng lòng em phong phanh trong gió lộng
lạnh quá rồi cả sự chờ mong...

Đã quá trễ rồi
có phải không?

thế là lỡ
là không còn kịp nữa
tiếng còi tàu thét trong đêm tan vỡ
trái tim em nén một tiếng thở dài!

Em...

Sầu vương tháng Chín

"bao lần nằm nghiêng nghe tuổi mình lặn xuống
cứ vô tư yêu khi một lần được sống
cứ hồn nhiên cười mặc kệ những cong vênh"

Em

Biển muôn đời vẫn còn cào dữ dội
em vẫn là mình thôi
sao phải ngã mình mà đánh đổi
cho những thứ đánh rơi bên đời!

Em lại có thể mỉm cười
có thể đưa tay đón mặt trời mỗi sáng
vẫn chẳng cô đơn
vẫn còn bè bạn
đến đàn sẻ nâu cũng ghé lại thăm em

Sau giông bão em biết trưởng thành thêm
có êm đêm nào mà chẳng từ sóng gió
em biết yêu hơn những điều mà mình có
từ hơi thở
và cả sự tự do!

Khóm hoa em trồng em sẽ tự chăm lo
em không nhớ đến những điều rơi vỡ
em của hôm nay, không như hôm qua nữa
mạnh mẽ hơn rồi
nước mắt chẳng dễ rơi!

Muốn làm cô gái của riêng anh

Nếu có thể,
em muốn làm cô gái của riêng anh
bằng hết cả tuổi xanh và quãng đời còn lại
hết cả nồng nàn và say mê hoang dại
hết cả dịu dàng không ngần ngại yêu thương!

Em muốn làm cô gái biết mỉm cười hạnh phúc trong gương
biết mỉm cười hạnh phúc trong cả cuộc đời thường nhật
hạnh phúc trong tim là giấc mơ có thật
rồi cả cuộc đời đừng để đánh mất đi

Em muốn làm cô gái đứng trước anh có quyền được hoài nghi
có quyền hờn ghen với nhiều cô gái khác
có quyền thét gào, hét la và độc ác
có quyền điên cuồng trong nỗi sợ mất anh

Nếu có thể,
em muốn làm cô gái của riêng anh
trở thành niềm vui, nỗi buồn trong anh mãi
trở thành niềm tin những lần anh sợ hãi
trở thành bình yên mà anh vẫn nghĩ về

Nếu có thể,
em muốn đứng trước ngôi nhà có cánh cửa mở
để đón anh về
được nấu cho anh bữa cơm chiều đã muộn
được ngắm trông anh những hôm bận rộn
được nghĩ về anh khi tất thảy vui buồn

Nếu có thể,
hãy để em làm một mảnh ghép nơi tâm hồn
làm chút bình yên giữa sóng cồn, giông bão
làm chút sự thật giữa cuộc đời hư ảo
làm một bờ vai anh có thể dựa vào!

Khát

Em đã khát cho mình riêng hạnh phúc
dầu đâu đây khó nhọc vẫn chưa dừng
những lúc buồn nói chuyện với người thương
nói rất ít mà hiểu nhiều thì tốt!

Những ngày đời em nắng hạn chừng thiêu đốt
em đã khát anh như cỏ chực mưa rào
đời đông quá, bầu trời kia cao quá
em đứng nơi nào thì gào thét anh nghe?

Đời em đây, nhiều lúc hóa cơn mê
họ ngoài kia toàn đi về tất bật
em bỗng thèm nghe, kể những điều nhỏ nhặt
để biết tình yêu là có thật trên đời!

Khi...

Khi ta biết được khái niệm “tổn thương”
cũng là lúc con đường đi qua đã đủ nhiều trắc trở
có những điều mong manh tan vỡ
rồi mãi khắc sâu dấu tưởng sẽ quên đi

Khi ta biết được khái niệm “chia li”
cũng chính là lúc ta không còn thể giữ
rất nhiều yêu thương rồi sẽ không còn nữa
nỗi đau này ai sẽ giúp ta quên?

Khi ta biết khái niệm “bình yên”
cũng chính là lúc đã qua nhiều “giông bão”
có những giấc mơ cuối cùng là hư ảo
chẳng hạnh phúc nào bịn rịn níu tay ta

Nếu biết được mãi mãi là bao xa
ta đã chẳng để trái tim mình chìm trong nỗi buồn dai dẳng...

Dẫu trẻ mà buồn vẫn đang mãi

Em còn trẻ mà vẫn buồn thôi
dù rất muốn viết những bài thơ vui
để cho anh đọc
sau những trầm lắng đã lên màu rêu mốc
có lẽ nào em muốn khó nhọc cho anh?
Hạnh phúc nhiều khi chỉ là lối đi quanh
gần thôi đó mà xa xôi cũng đó

cánh cửa quen đã trăm lần khép mở
trông đợi gì như nỗi nhớ tên anh?

Khu vườn sau nhà rêu cỏ đã lên xanh
bàn tay em nhiều mùa đông đã lạnh
có những ngày yêu thương ngay cạnh
mới đó thôi mà giờ đã xa xôi

Chúng mình dẫu trẻ mà buồn vẫn đáng môi
nụ cười tắt những ngày lặng gió
bầu trời lớn lao, nỗi buồn em bé nhỏ
nên cần một người để hiểu rõ vậy thôi

Anh sẽ đi trăm ngả trăm nơi
em còn những nỗi buồn đắng tim cần gói
bảo giông đây
tình yêu em nông nổi
em có lỗi với mình vì chẳng thể quên!

Em quá trẻ nhưng vẫn cứ buồn thêm
giữa bốn bức tường của hàng trăm đêm nữa
tro tàn kia không còn hơi ấm lửa
đã tắt rồi,
cánh cửa khép
đêm trôi!

Em chẳng có gì! Chẳng có gì

Em chẳng có gì ngoài mái tóc đen
chẳng có gì ngoài tính tình hâm dở
chẳng có gì ngoài hờn ghen vô cớ
em chẳng có gì ngoài một tình yêu

Người đẹp trên đời thì nhiều biết bao nhiêu
và có nhiều thứ dễ làm anh sa ngã

nhưng họ có bao giờ xem anh là tất cả,
như em đây đã rất mực thương anh?

Em chẳng có gì ngoài những khát khao xanh
đã vun vén mong ngày thành trái ngọt
em chẳng có gì ngoài những điều đại dột
biết thương rồi quên mất cả bản thân

Có thể rằng anh đối xử rất ân cần
và quên mất em những lần hôn người khác
đã quên mất em trong ngập chìm môi mắt,
màu son nào chẳng phải của em!

Em chẳng có gì ngoài em là chính em
chẳng có gì ngoài trái tim biết khóc
khi yêu thương kia bỗng chết thành đơn độc
những vết sẹo này biết liền lại được không?

Nghe tuổi mình lặn xuống

Em muốn giữ những vệt vàng của đất
những thăng trầm tưởng đánh mất rồi quên
em muốn giữ trong chút ít bình yên
một giọt nhỏ còn từ miền giông bão

Khi mùa mưa gọi từ trên cao
em đã biết những ngọt ngào đang khát
tình yêu kia đã bao ngày gieo hạt
đợi một ngày được dịp tỏa hương

Sẽ rất nhanh trăm vạn nẻo đường
trăm vạn ngày bình thường của cuộc đời ta sống
nhiều khi chỉ muốn
căn võ thương tâm

Cuộc đời được tính bằng bao kiếp, bao năm
bao lần nằm nghiêng nghe tuổi mình lặn xuống
cứ vô tư yêu khi một lần được sống
cứ hồn nhiên cười mặc kệ những cong vênh

Em muốn giữ vội vàng một cái tên
khi mưa đến vọng về đêm khe khẽ
em muốn giữ một ngày ta trẻ
cả cái ngượng ngùng một cái nắm tay

Rồi sẽ như mây
thời gian bay qua tóc mình màu khói
em muốn một lần trút lòng điều muốn nói
rồi vội vàng mặc nhớ, mặc quên!

Bình yên, đôi khi chỉ là sáng mai mở mắt ra, tay quờ quạng tìm điện thoại, nhận được tin nhắn của ai đó - “Em ngủ chưa, ngủ ngoan nhé!”, rồi mỉm cười trả lời lại - “Em dậy rồi!”

Bình yên, đôi khi chỉ là những thói quen bình thường, mà mỗi việc làm lại khiến mình nhớ đến ai đó!

Là khi đi chơi với bạn bè, dù chỉ là vô tình, đến mức chính bản thân mình cũng chẳng rõ mình nhắc tên người ta bao giờ, và vì sao, chỉ đến lúc con bạn thân phát câu lên: “Này, tao nhớ đây là lần thứ n mày nhắc đến nó rồi đấy!”... “Ồ, thế à, sao mình chẳng nhớ nhỉ!”

Bình yên, là lúc nào đấy trong ngày ta nghe một giai điệu, chợt nhớ đến ai đó, bắt gặp những thứ linh tinh trong cuộc sống mà chợt nghĩ thầm: Ai đó thích (ghét) điều này!

Bình yên, đôi khi chỉ là có đôi khi, mình viết một cái trạng thái vu vơ trên facebook, và ai đó là người đầu tiên “bay” vào bình luận - “Anh biết!”

Tháng Chín ngủ say

Tháng Chín sẽ ngủ quên
không ai nhớ thêm về một ngày sinh nhật
của một con người bây giờ thành xa khuất
dĩ vãng bên đời là vết môi đau

Tháng Chín không nhau
anh theo gió về một miền trời khác
những thanh âm của quãng đời thất lạc
đã bay đi không hẹn trở về

Anh đi qua rồi, tháng Chín sẽ ngủ mê
em ngồi lại nơi cánh đồng và hát
chiếc lọ thủy tinh còn ngủ vui trong đất
bí mật một đời là những kí ức xanh

Tháng Chín không anh
em làm cơn mưa trong lòng thành phố cũ
gió xôn xao ru bầu trời say ngủ
thả một cánh chim đủ cô độc cuối ngày

Tháng Chín ngủ say
vòng tay em chỉ còn đầy bão tố
những lối đi, quán quen và cả giấc mơ đều thừa ra một chỗ
riêng trái tim em không đủ để lấp đầy

Tháng Chín sẽ ngủ say
em hao gầy đợi một bình minh chín
rồi anh trở về dù không ước hẹn
đánh thức em bằng một nụ hôn nồng!

Tháng Chín chờ mong
em vẫn giữ lại trái tim mình đã cũ...

Tuổi trẻ đã bỏ rơi chúng mình...

Anh đừng nhắc thêm về một lần trở lại
tuổi trẻ đã bỏ rơi chúng mình mà ra đi mãi mãi
em đọc bài thơ bằng nỗi lòng của loài cây đại
đã kịp mọc lên từ một đốm chân tình!

Tuổi trẻ đã bỏ rơi chúng mình
năm tháng đã qua đi, chúng mình còn đứng lại
tìm kiếm nhau bằng niềm tin ngây dại
rằng những bình minh cũng đứng đợi ở chân trời!

Chúng mình với một cuộc đời có lẽ vội đánh rơi
trong số kiếp của trăm nghìn cuộc đời khác
như những cơn gió xanh nghịch mùa bay lạc
lẩn khuất xanh xao một giấc đến đau lòng!

Em đọc được đâu đó chút chờ mong
lời độc thoại từ trái tim cô độc
từ một con người lâu rồi không biết khóc
những thốn thức xa mọc lên khóm rêu buồn!

Chúng mình lâu rồi cũng đã bị bỏ quên
cũng đã gọi tên bình yên trong lòng gió
cũng đã cô đơn như một loài cây cỏ
mơ những mùa xa trong dấu vết sương mù!

Nếu có ngày...

Nếu có ngày em không làm thơ nữa
là lúc yêu thương tắt thở hóa bình thường
vô cảm trước những điều vụn vặt
chẳng khao khát nào còn chạm nỗi đến tim

nếu có ngày em chỉ biết lặng im
những câu chào xã giao và thừa thãi
chỉ có những điều em giấu riêng em mãi
là vô hình trước mặt một người đứng

nếu có ngày em chẳng nói nhớ thương
bởi tất cả đều dường như vớ vẩn
em xem những điều bây giờ thành ngớ ngẩn
một chữ nói ra cũng muốn ngật nghẻo cười

nếu có ngày như một phiến mây trôi
đủ nặng nhọc thì cứ rơi thành nước
mọi thứ với em bây giờ sao cũng được
chẳng hờn ghen hay giận dỗi nghi ngờ
nếu có ngày em không còn làm thơ
là em biết trái tim mình mệt mỏi
khi cả những điều viết riêng mình chẳng nổi
là khi ngay cả em cũng bỏ mình rồi!

Ta chẳng biết viết gì cho ta nữa

Ta chẳng biết viết gì cho ta nữa
quá đổi nhiều rồi hóa những hư không
nhân thế đầy rẫy kẻ buồn
ta muốn thử một lần đứng trông
rồi nhẹ nhõm thấy mình không phải kẻ cuối cùng đơn độc
Thấy lòng mình như con thuyền độc mộc
trôi về phía sóng ngầm
có những câu chuyện chỉ được kể âm thầm
bởi sợ chọn nhầm người nghe
nên đành thôi
im lặng

Ta chẳng muốn viết gì cho đời thêm trĩu nặng
những buồn thương chắc thế cũng đủ rồi
những thăng trầm nên nép lại bên đời
giọt nước mắt nên nhường chỗ cho nụ cười nở

dù sao ta vẫn thờ
trên những chặng đường dầu lửa lúc chơ vơ

Người trước sau cũng chỉ là giấc mơ
lãng đãng gieo trên bờ ngực thắm
ta đã tưởng một lần chạm, nắm
ta những tưởng gần
mà thật sự rất xa

Ta chẳng biết nên viết gì cho ta
bởi trước giờ toàn viết cho người cả
cuộc đời ngoài kia vẫn ngược xuôi, tất tả
ta muốn dừng chân để đếm nhighest ngã của riêng mình

Ta đã viết nhiều về những mối ân tình
nhưng chưa lần nào cho mình vui trọn vẹn
ta thấy hổ thẹn
và thấy thương mình

Người cứ đi lặng lẽ trước bình minh
ta nông nổi trong cuộc đời toan tính
người cứ đi mà tìm về tĩnh lặng
ta vốn thuộc về một kiếp bão giông
nếu còn gặp lại một lần kịp trước mùa đông
ta vẫn tô son hồng và mang giày đỏ
như chưa một lần trong đời từ bỏ
những khát khao có lúc hóa dại rồ...

Giữ cho mình bình yên ở lại

Em đã chọn giữ riêng mình lặng lẽ
dù ngoài kia tuổi trẻ vẫn đang vui
vẫn có nụ cười rạng rỡ trên môi
nhưng tất cả không thuộc về anh nữa!

Em đã lặng lẽ bao lần tìm gõ cửa
chỉ để nhận về thừa thãi nỗi dừng dừng
em đã dốc cạn lòng mình để bày tỏ niềm thương
để đổi lại là sự ngập ngừng, e ngại
Tuổi trẻ chúng mình dẫu đôi lần vụng dại
và chuyện tình yêu là thứ dễ tàn phai
quen yêu bằng mắt,
quen yêu bằng tai
và quên đi mất điều gì nên mãi mãi!
Em giữ cho mình bình yên ở lại
giữ cả đam mê hoang dại rất đàn bà
em sẽ trưởng thành, mạnh mẽ giống người ta
sẽ thương bằng mắt,
nhưng yêu bằng tim!

Ai sẽ chờ thời gian về?

Ai chờ thời gian lơ đãng đi qua
chờ tóc xanh xa những mùa trẻ dại
chờ diệp lục xa cho lá vàng đổ mãi
chờ nổi vơi đầy hững hờ quá sỏi tay?
Ai sẽ chờ thời gian về đây
cô gái ngồi hát
một ngày trời không nắng
mây cuối đời cũng dừng dừng lơ đãng
đứng lại làm ô che sẫm một tàng cây?
Ai sẽ chờ thời gian về đây
tay đã đếm hết ngón gầy xuân, hạ
tóc đã tiễn hết bao mùa trút lá
chiếc áo bông sờn đã chờ mấy mùa đông?

Ai sẽ chờ thời gian về,
ai sẽ lấp hư không
có gái ngồi viết những dòng nhanh,
trống rỗng
sáng nay không nắng ấm
con chim sẻ lông xù đường đã biết... mùa đông!

Rất nhiều lần như thế chiều nay
em đã nghĩ về anh và những ngày trống trải
khi cô đơn bỗng gào lên hoang dại
khát một ánh nhìn
khát một bàn tay
những cơn mưa về như thế chiều nay
em biết mê say đã không dừng lại
những điều e ngại
thành nỗi nghi ngờ

Viết tiếp câu chuyện không anh

Em đi tìm và viết tiếp câu chuyện không anh
bên thành phố những miền đời đi vắng
có giọt nước trong đã tan vào lòng nắng
rồi ai đó bảo rằng: tất cả vốn mong manh!

Em đi tìm và viết tiếp câu chuyện không anh
những khát khao xanh tưởng ngủ yên dưới lá
người đã quen một ngày thành người lạ
quên nhớ đôi lần quanh quẩn, quẩn quanh

Em vẫn đi tìm và viết tiếp câu chuyện không anh
bài thơ cũ tan thành nhành khói
có lẽ nhiều điều nên giấu riêng, đừng nói
hãy để suốt đời mà suy đoán, vậy thôi!

Em vẫn đi tìm và viết tiếp câu chuyện mùa mây trôi
rồi òa đổ xuống một miền đời đang khát
vội vã,
hồn nhiên,
mát trong và dào dạt
em tin bình yên là có thật trong đời

Em vẫn đi tìm và viết tiếp câu chuyện một thời
em ao ước, chúng ta đều ao ước
bỏ qua hết đi rất nhiều điều mất được
thú nhận hết đi những xuôi ngược tầm thường
Em vẫn đi tìm và viết tiếp những yêu thương
trong ngày đầy nắng và con đường đầy gió
em tin một người đứng chờ em ở đó
địa chỉ tìm về là một chỗ trong tim...

... Rồi từ đó bình yên

Hãy để em đưa anh về ngủ ngoan trong thương nhớ
từ nay buồn lo sẽ không còn nhiều nữa
dẫu có đôi lần ngoài kia là giông tố
hãy cứ yên bình vì đã có em đây!

Hãy để em đưa anh về trong một ngày vắng mây
trời không làm nắng, không làm mưa hay nổi bão
đời không ảm ào bởi những điều gượng gạo
và chẳng có lí do nào để quên mất yên vui!

Hãy để em đưa anh về sau một quãng đời trôi
khi những chai lạnh đã đến hồi mệt mỏi
nụ cười không tên anh chẳng còn gượng nổi
em không hỏi đâu, anh lặng im, đừng nói
bởi những nỗi buồn đã tự nó thốt lên!

Hãy để em đưa anh về, rồi từ đó bình yên
em vẫn thế và hồn nhiên như cỏ
trái tim tin yêu cháy bùng như hoa đỏ
anh có thể nào trở lại với em không?

Em viết một lần cuối, rồi quên!

Em sẽ viết một lần nữa, rồi quên
về những bình yên chưa bao giờ là thật
như một phép màu vụt lên rồi biến mất
chuyện cổ tích này không phải của riêng em!

Em sẽ viết nốt lần này, rồi lặng im
những lá thư không tem vì không bao giờ gửi
tất cả bắt đầu là một lời từ chối
nên viết giữ riêng để tự tội nghiệp mình

Em viết lần cuối, bằng hết cả chân tình
phân minh cho thỏa để bình thường trở lại
một lần cuối thôi, cho phép mình hoang dại
và làm những điều dù chẳng để đến đâu

Lần cuối cùng em viết cho nhau
cho những niềm đau đã tan thành trắng xóa
cho ngọn lửa trong tim còn đỏ
cho những điều đã bỏ quên đi

Em sẽ viết một lần để từ đó khắc ghi
về một tình yêu chỉ còn trong ý nghĩ
về một bàn tay không bao giờ có thể
dành lại cho em những cử chỉ dịu dàng

Năm tháng cuộc đời vẫn lặng lẽ trôi ngang
qua đời anh, đời em và trăm ngàn cuộc đời khác
niệm khúc cho nhau một thời lầm lạc
câu hát tình quên phai nhạt đến vội vàng

Em viết một lần, rồi từ đó hoang tàn
tình yêu cũ chỉ còn là phế tích
cánh đồng trong đêm trở về màu tĩnh mịch
còn trái tim người là những vết đau run

Em viết một lần rồi sau đó sẽ quên
Tháng Chín đưa tiễn một tình yêu xa khuất

và em chìm dần trong quăng ngày tắt bật
nên những nỗi lòng chỉ cất giữ cho riêng...
(Em viết thêm một lần cuối, rồi quên
bài thơ đầu tiên không kí tên mình nữa
rồi sẽ thành một bài thơ cũ
được viết tự nhiên như nhịp trái tim buồn!)

Anh đi rồi bỏ lại một niềm thương

Những ngày nắng đã rửa nhau xa khuất
thành phố vắng, im, ồn ào, tắt bật
nhiều ngày nay quay quắt giục mưa về!

Anh trở về rồi vội ra đi
tháng Chín chưa thắp trên môi em đã tắt
người từ hôm nào trở thành điều đã mất
em đi tìm rồi chỉ thấy vắng im!

Những trận mưa rào đổ vội trong đêm
bản nhạc nghe rồi ngủ quên không kịp tắt
nỗi nhớ nào khô đi nơi kẻ mắt
bắt gặp mình vừa khóc trong gương!

Anh đi rồi bỏ lại một niềm thương
em hốt hoảng tìm đường quên đi mãi
trái tim từ nay sẽ trở về hoang dại
em bây giờ không thể lại là em!

Không còn ai...

Không còn ai để nhắc
những đời thường giản dị
tháng Chín gần ngủ kĩ
em viết về riêng em!

Không còn ai để nhớ
những ưu phiền vụn vặt
hay là em cũng thế
cúi đầu rồi quên đi?

Không còn ai để chờ
mùa vẫn qua lặng lẽ
chuyện lâu rồi vẫn thế
em còn đợi gì đâu!

Không còn ai để quên
vì chỉ là dĩ vãng
đã mưa rồi nắng hạn
đã yêu, gần rồi xa!

Không còn ai để buồn
vì chưa là gì cả!

Em bỏ rơi anh để tự cười mình

Em bỏ rơi anh để em tự cười mình
khi những bình minh đi qua rồi rất cũ
những cơn bão lòng một thời vùn vủ
những con sóng ngầm có lúc tưởng tan em
Em bỏ rơi anh trong khoảnh khắc vào đêm
bỏ những êm đềm để đi tìm giông tố
không lần nào muốn đổ thừa cho duyên số
chỉ là phút bắt đầu đã chệch một chiếc kim

Em bỏ rơi anh để tự thương em
để nhận ra thương yêu kia rất ảo
hạnh phúc đôi lần là bàn tay em tạo
từ những thăng trầm cát bụi của thời gian

Rồi cuộc đời sẽ mơ những giấc ngoạn
những lối đi hoang sẽ thành đồng hoa dại
em đi tìm em và cuộc đời mình mãi
gót chân giẫm gai đã chai sạn cũng nhiều
Em bỏ rơi anh để tự cười mình
để hiểu tình yêu không còn là tất cả!

Sau một giấc thanh xuân

Em giật mình sau một giấc ngủ quên
ngỡ mình là con chiền chiện nhỏ
nhận ra mùa xuân đâu còn về đây nữa
em tự thương em trong khoảnh khắc xa mùa
Con chiền chiện nhỏ thần thờ bay qua
em mơ thấy mình đã đi tìm anh mãi
loanh quanh, loanh quanh trong đền đài hoang dại
đến muôn đời rồi chỉ thấy dấu em
Anh ơi,
những câu chuyện cổ tích ru đêm
phải chăng cuối cùng chỉ là câu chuyện phiếm
để dỗ trẻ con dễ tin vào màu nhiệm
em thì lớn rồi, tin nữa có được không?
Hình như bây giờ trời cũng sắp lập đông
thanh xuân cũng sắp bế bông nhau đi mất
em mơ hồ tin trăm năm là có thật
cổ tích cho nhau không phải chuyện bông đùa

Nhưng anh ơi,
hình như em sai rồi
chẳng có điều gì trên đời là mãi mãi
sao đến rồi đi mà không là ở lại
tuổi trẻ chúng ta sao không thể hai lần?

Em giật mình sau một giấc thanh xuân
em đang già đi, anh có còn trẻ nữa?
câu chuyện cổ trong chiếc chai tan vỡ
không thể trôi về một phía trời xa...

Em giật mình sau một giấc mơ qua
vẫn còn nghĩ mình là con chiến chiến
bay đi tìm một mùa xuân ước nguyện
giữa một vùng trời chỉ vừa mới chớm đông

Chuyện cổ tích là có thật hay không
em tự nhủ hay là đừng tin nữa
cũng đủ lớn rồi, cũng không còn nhỏ
cổ tích dành cho những đứa trẻ tin mà...!?

Tỉnh dậy đi, em đừng ngủ nữa!

Tỉnh dậy đi, em đừng ngủ nữa
mùa đã thu rồi
phố chiều nay cũng vừa thay áo mới
và đã có người vừa kịp tới thương em!

Tỉnh dậy đi,
giấc mơ đã cũ mèm
em đã bước sang nửa đời con gái
đã vắn vương bằng nửa đời ngây dại
em nguôi ngoai chưa một phút dỗ lòng?

Tỉnh dậy đi,
rồi trời sẽ sang đông
nhưng sẽ ấm, chắc chắn là sẽ ấm
hạnh phúc đôi khi chỉ là đang đến chậm
em tin không,
rồi nắng sẽ lại hồng?

Một lần dở dang, rồi từ đó đèo bông
trăm nỗi khổ từ cuộc đời đã khác
khi giọt nước trong kiết cùng nơi đáy mắt
cũng hóa hư vô nằm lặng ở tim buồn

Tĩnh dậy đi,
rồi em sẽ được thương
chắc chắn thế
và dĩ nhiên là thế
khi những chân tình đi qua nhiều dâu bể
hạnh phúc quay về mà đền cả cho em

Rồi sẽ bình minh sau những trận bão đêm
cuồng phong cũ sẽ dừng sau cánh cửa
một bàn tay giữ ấm hơn ngọn lửa
sưởi cuộc đời em bằng tất cả ngọt lành

Tĩnh dậy đi, ngày rồi sẽ bình minh
chắc chắn thế
dĩ nhiên là sẽ thế!

Anh xa rồi... và tháng Chín đổ mưa

Anh xa rồi,
tháng Chín vắng ước ao
ai sẽ cất giùm em câu chuyện cũ
cuộc đời đi qua vẫn cứ đầy tất bật
rồi những khát khao ai biết sẽ mất còn?

Ai sẽ cất giùm em một chút nắng non
khi mùa hạ khuất xa trong tàn thu mới
có nỗi menh mang cứ tan ra vời vời
một chút hờn thương trong mắt kẻ đợi chờ?

Em không vì ai mà lặng lẽ viết thơ
đôi ba dòng cũ cho một chân trời mới

những giọt nước trong chưa bao giờ nguội
chảy xuống non xanh thồn thức một quãng đời

Anh đã xa rồi,
tháng Chín cũng ít vui
em tìm nắng giữa đôi nhành lá cũ
những bông hoa tiếc mùa, đơm trái vụ
muốn giữ giùm em một đốm giao mùa

Anh xa rồi,
và tháng Chín đổ mưa
cây khế trước nhà đổ một mùa quả nữa
nhưng con chim nhỏ không tìm về ăn quả
để sáng nay đây đã hóa những rêu mùa!

Tuổi em mới thêm mùa

Đóa hoa cũ chiều nay héo rũ
tuổi của em cũng vừa mới thêm mùa
khu vườn lặng, dấu hài thành trầm tích
rất lâu,
rất lâu rồi
không ai đến thăm em...

Như những điều chỉ muốn giữ cho riêng
tìm trong yêu dấu một chút niềm an ủi
có tiếng chim khan... một lần sau cuối
ghé về đây tạ lỗi với khu vườn

Đóa hoa cũ đã vội rũ cánh thương
tiễn kiếp non xanh tìm đường về lòng đất
một câu chuyện qua... sau này không thể nhắc
ai vẫn thương ai?
và
ai sẽ quên ai?

Bình yên đến cho ngày giông bão

Ngủ ngoan nhé
một vòm lá cũ
gió đêm nay không trăn trở nữa rồi
cơn mưa nhỏ cũng tìm chân trời mới
có những con người đã xóa vết chân nhau!

Ngủ ngoan nhé
từ đây hết thương đau
dấu con sóng đâu khi nào thành cũ
lặng lẽ tan ra
ầm ào không đủ
cả một đời mình vì biển vỡ ngày đêm!

Ngủ ngoan nhé
lặng im
bình yên sẽ đến cho những ngày mưa bão
dấu không là tất cả
nhưng đã được gọi tên trong một góc tim mình!

Tuổi thanh xuân

Tuổi thanh xuân rồi sẽ qua
và cánh đồng già đi sau mỗi mùa hoa thắm
thời gian thì nhanh,
nỗi buồn thì chậm chạp
sao chúng ta rẽ đâu cũng giẫm phải nỗi buồn
Tuổi thanh xuân như một cơn mưa tuôn
ướt át vui buồn của một thời trẻ dại
nhưng sao ai rồi cũng muốn một lần quay lại
dù đã biết trước mọi điều?

Tuổi thanh xuân và tình yêu
chúng ta trẻ có nhiều điều cần nói
đừng im lặng trước cuộc đời và phẩy tay từ chối
để mai sau phải hối hận muộn màng!

Chúng mình sinh ra để sống một cuộc đời
để chọn tiếng cười nhiều hơn hay tiếng khóc
để chọn khôn ngoan nhiều hơn điều ngu ngốc
để chọn vui vầy hơn đơn độc, thương đau!

Table of Contents

MỤC LỤC

Lời mưa

Rối tơ lòng mùa giăng giăng cuộn nhớ

Cho những mùa mưa ta đi qua

Những ô cửa mùa xuân

Mùa hè khóc

Tháng Bảy mùa mưa

Thư tình tặng mùa thu

Phải đi bao lần mới hết...

Phố

Mùa đã đi đâu?

Những lá thư gửi lại mùa hè

Câu thơ nghiêng chiều giông bão

Chờ anh chút!

Anh!

Em có bình yên

... Anh vẫn ở đây.

Chúng mình bây giờ

Sao tận bây giờ anh mới kể

Những lá thư tự viết cho mình

Bởi em thương nhiều

Chỉ đơn giản thế thôi!

Còn có nhau cùng cười cùng khóc

Dù có ra sao...

Giá có thể ngủ một lần nghìn giấc

Hãy đánh thức em!

Rồi sẽ bình minh

Gọi tên nhau khi còn có thể

Trái tim của cô

Trời trở gió, giữ ấm nha anh!
Anh đã về em muốn kể chuyện vui
Chẳng sợ cách xa
Rất sợ là khi...
Muốn nấu cho người một bữa cơm
Anh-và-Em
Như bản nhạc chơi trong ngày gió
Gió trên cánh đồng cúc dại
Đừng làm gió mãi bay đi
Bờ vai hút gió
Thành phố mưa bay
Anh đứng nơi nào đợi chờ em?
Thành phố bây giờ đã thức hay chưa?
Màu của nỗi buồn đã cháy thành tro xám
Thì cũng đôi lần
Tháng năm qua đi, bàn tay còn nắm lấy bàn tay?
Đôi ngả chênh chao... bờ cỏ rồi
Có những bàn tay không chạm được, dẫu gần
Rồi chỉ thấy xa xôi...
Chuyện đã của hôm qua
Lỡ hẹn rồi, muộn mất một mùa hoa!
Cánh cửa sổ khép giấc mơ rồi!
Anh có về địa chỉ cũ nữa không?
Nếu còn ghé lại...
Nếu không còn yêu nữa
Mùa đi qua có hỏi
Còn gì nữa đâu
Chợt một ngày thành dĩ vãng trong nhau
Dù không thuộc về nhau
Có lẽ nào sẽ chẳng thể quên?
Nỗi nhớ không tên
Dấu vết nào rồi cũng dẫn đến anh

Lẽ nhớ quên
Trả hết mùa xanh
Một sớm mai nỗi nhớ vọng về
Bỗng cùng lúc nhớ nhau
Nỗi nhớ trở mình vào mơ
Tình yêu này, em cất giữ riêng anh
Hạnh phúc đời người, có lẽ bởi nợ duyên
Cỏ rồi
Anh có về?
Ấm áp này đã hết hay... chưa?
Lâu lắm rồi mới gặp lại nhau
... Bởi sợ rồi đây sẽ ướm lỗi anh về
Em biết rồi đây...
Em đứng lại chờ ngày thành cũ
Những mảnh vỡ còn ẩn trong tim
Màu của chờ trông
Em đã nghĩ đến anh chiều nay
Mưa Sài Gòn rồi có thể bình yên?
Chúng mình còn gì mà vội vã?
Giữa đôi chiều quên nhớ
Câu chuyện đã tàn để kể tiếp cho nhau
Lại lỡ trót thương...
Những nỗi buồn, em sẽ giữ hộ anh
Niềm riêng giấu chặt đến tận cùng
Gửi thương nhớ về đâu?
Mênh mông ... là giữa chúng mình
Chúng ta rồi sẽ... khác
Những con người chẳng thuộc về nhau
Anh, em có điều muốn nói...
Chẳng câu chuyện nào có thể viết cùng nhau
Tháng năm xa xôi gói lại tặng mùa
Thing lặng

Anh lên không..., chuyến tàu em rời bến?
Em... Sầu vương tháng Chín

Em

Muốn làm cô gái của riêng anh

Khát

Khi...

Dẫu trẻ mà buồn vẫn đang moi

Em chẳng có gì! Chẳng có gì

Nghe tuổi mình lặn xuống

Tháng Chín ngủ say.

Tuổi trẻ đã bỏ rơi chúng mình...

Nếu có ngày...

Ta chẳng biết viết gì cho ta nữa

Giữ cho mình bình yên ở lại

Ai sẽ chờ thời gian về?

Viết tiếp câu chuyện không anh

... Rồi từ đó bình yên

Em viết một lần cuối, rồi quên!

Anh đi rồi bỏ lại một niềm thương

Không còn ai...

Em bỏ rơi anh để tự cưới mình

Sau một giấc thanh xuân

Tỉnh dậy đi, em đừng ngủ nữa!

Anh xa rồi... và tháng Chín đổ mưa

Tuổi em mới thêm mùa

Bình yên đến cho ngày giông bão

Tuổi thanh xuân